

Jamsai

調香

ยอดหญิง
เขียนเครื่องหอม

3

ทดลองเขียน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

อวี๋จิวฮวา 雨久花 เขียน
เมธีนาคราช แปล

คือทุกสิ่งที่ใช้สมองใจไว้ด้วยกัน

นางรู้จริงๆ ว่าเข้าไปตาบดจื่อถงในครั้งนี้จะมียัย แล้วนางรู้ได้อย่างไรว่าข้าจะถูกพิษ... ทั้งยังใช้เวลาล่วงหน้าถึงหนึ่งปีในการปรุขยาถอนพิษอีกด้วย

หัวใจราวน้ำเดือดที่ไม่อาจสงบลงได้ ทว่ารอยยิ้มบนใบหน้าหลิวจินยังคงไม่หายไป เขาโน้มตัวลงมา "อย่างนั้นหรือ... แม่นางไปคิดถึงข้าอย่างนั้นหรือ" เสียงพูดแหบพร่ากลับนุ่มลึกราวกับเหล่าที่หมักบ่มมานาน

ความรักที่ก่อกัดดันเข้ายวนใจพลันแผ่กระจายออกมา

แม้จะเจ็บปวดอย่างแสนสาหัสราวกับหัวใจได้ตายไปแล้ว กระนั้นหัวใจของมู่หวันชิวก็ยังสั่นขึ้นมาอย่างห้ามไม่อยู่ ร่างของนางขยับไปด้านหลังไม่หยุด จนสะดุดเข้ากับทึบแล้วล้มนั่งลงบนเตียง นางทำอะไรไม่ถูก ได้แต่นั่งนิ่งเป็นไก่ไม้มองใบหน้าของเขาก็มลงมาที่ละนิด ระยะห่างเหลือเพียงใกล้แค่เอื้อมแล้ว กระทั่งมู่หวันชิวได้ยินลมหายใจแผ่วเบาของเขาลมหายใจอุ่นขึ้นนั้นเป่ารดสองแก้มของนางจนรู้สึกซา...

มากกว่ารัก

ยอดหญิงเซียนเครื่องหอม 3

อวี๋จิวฮวา เขียน เบป็นาศราช แปล

《調香》

Volume 03

All rights reserved

Original story and characters created and copyright © Author: 雨久花 Yu Jiu Hua

Thai edition rights under license granted by 文心信息諮詢工作室

(Wenxin Counseling Studio www.wenxinchuban.com)

Thai translation copyright © 2018 Jamsai Publishing Co., Ltd.,

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2318-1

ภาพประกอบ 容境

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 359 บาท

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

ยอดหญิงเขียนเครื่องหอมในมือของท่านนักอ่านตอนนี้ก็ดำเนินมาถึงเล่มสามกันแล้วนะคะ เชื่อว่าหลังจากที่ท่านนักอ่านได้อ่านเล่ม 1-2 จบไป ต้องรู้สึกสนุกตื่นเต้นมากขึ้นตามลำดับเลขเล่มกันเลยใช่ไหมคะ อาจมีการถามหาว่า 'คุณชายใหญ่' ที่มีค่าตัวแพงผู้นั้นเป็นอย่างไรบ้าง แอบกระซิบว่าเล่มนี้คุณชายใหญ่ค่าตัวไม่แพงแล้วค่ะ

ในเล่มสามนี้ หลังจากที่ผู้หญิงตัวตลกใจเปิดโรงรูปไปเยี่ยขึ้นมาในนามของ 'เฮียมู่' นางก็มีเหตุให้ต้องเดินทางไปเมืองต้าเยี่ยตามสัญญาที่ได้ทำไว้กับตระกูลลี นางต้องหวนคืนสู่เมืองที่นางอยากหลบหนีมาตลอด แต่ก็เหมือนยั้งหนียังต้องพบเจอเมื่อนางได้พบกับ 'มู่จง' บ่าวขี้ขลาดที่รู้ว่านางเป็นใคร คนที่ในชาติก่อนนางไปขายที่หอศดึก และการมารับตำแหน่งของ 'เขา' ผู้นั้น บุรุษที่นางเกลียดเขาเข้ากระดูกหรือสุดท้ายโชคชะตาดังคงชักนำให้ต้องกลับไปบนเส้นทางเดิมที่นางไม่อาจหนีได้พ้น

เมื่อต้องกลับมาสู่บ้านเมืองที่ผู้หญิงตัวตลกใจอย่างกับเส้นลายมือตนเองแล้ว นางจะเอาตัวรอดจากผู้คนที่นางเกลียดฝังใจเหล่านี้ได้อย่างไร จะมีเครื่องหอมอะไรใหม่ๆ ออกมา และนางจะผลัดดันโรงรูปไปเยี่ยอย่างไรอีก เชิญท่านผู้อ่านพลิกหน้าต่อไปได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * มู่ห้วนซิว ลูกสาวอัศวรเสนาบดีที่โดนโทษประหารทั้งตระกูล รูปโฉมงดงาม นิสัยเอาแต่ใจ ผ่านชีวิตมาแล้วหนึ่งชาติ จึงสุขุมรอบคอบ มีพรสวรรค์ในการปรุงเครื่องหอม
- * หลีจวิน คุณชายใหญ่ตระกูลหลี่ ผู้นำสี่ยอดตระกูลแห่งแคว้นต้าโจว และยังเป็นผู้นำในกิจการปรุงเครื่องหอม ขำนาญด้านยุทธ์ สนใจคนมีความสามารถ
- * หรว่วนอวี ผู้บัญชาการรถศึกที่เพิ่งมารับตำแหน่งที่เมืองด้าเยี่ย บุตรบุญธรรมของหลิวอู่เต๋อ สนใจการเล่นหมากล้อมอย่างมาก ทำงานรับใช้ชิงอ๋อง
- * เฮยมู่ คุณชายลี้ลับเจ้าของโรงงูไป่เยี่ย เป็นฐานะที่มู่ห้วนซิวสร้างขึ้นมาเพื่อให้ตนเองมีชื่อในวงการปรุงเครื่องหอม
- * กู๋ฉิน นักปรุงเครื่องหอมระดับเลิศเพียงคนเดียวแห่งแคว้นต้าโจว ทำทุกอย่างได้เพื่อผลประโยชน์ของตนเอง ฉลาดมากเหลือ
- * มู่จิง หรือหรววนจง อดีตป่าวในสกุลมู่ ปัจจุบันเป็นองครักษ์ของหรว่วนอวี ซื่อสัตย์ต่อผู้เป็นนาย
- * หวงผู้่ว่ คุณชายตระกูลหวางผู้ ผู้สืบทอดตระกูลหวางผู้หนึ่งในสี่ยอดตระกูล คอยให้ความช่วยเหลือมู่ห้วนซิว

* เจิงฝานชิว

คุณชายรองตระกูลเจิง เป็นเพื่อนรักกับหลี่จวิน มีวรยุทธ์ เป็นคนมีน้ำใจและรักษาสัญญา

* สั่วจื่อ

บุตรชายของหลี่เหล่าอัน นิสัยซุกซน ร่าเริง ขยัน ใฝ่เรียน นับถือผู้หญิงเป็นพี่สาว

* เทยาจิ้น

คุณหนูร้านทยาจี้ มีพรสวรรค์เกี่ยวกับการแยกกลิ่น นิสัยเอาแต่ใจ เจ้าอารมณ์ หลงรักหลี่จวิน

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

www.facebook.com/morethanlovebook

44

"หอมเหลือเกิน..."

กำลังคิดว่า จะหลบสายตาคอนอื่นแล้วเอาใบสนที่ถูกเปลี่ยนแผ่นนั้น วางลงในเตากำยานพกพาอย่างไร กุฉินก็ได้ยินผู้คนด้านล่างตะโกนขึ้นมา อย่างตื่นเต็น

เครื่องหอมนี้ยังไม่ทันได้จุดเลย เหตุใดจึงมีคนได้กลิ่นแล้วเล่า

กุฉินตกใจพลงสุดจมูกในทันที

กลิ่นหอมจางๆ แฝงไว้ซึ่งกลิ่นหอมของกลิ่นหญ้าและกลิ่นดินโคลน ปะทะเข้ามา เพียงพริบตา กุฉินก็รู้สึกราวกับได้ยืนท่ามกลางต้นสนเขียว และเหมือนกับยืนอยู่บนพื้นหญ้าเขียวในฤดูใบไม้ผลิร่วมกับคนรัก ชื่นชม ทิวทัศน์ฤดูใบไม้ผลิอันไร้ขอบเขตนี้เคียงข้างกัน... ทุกอย่างล้วนสดชื่น ทั้งยังเต็มไปด้วยกลิ่นอายแห่งบทกวีและภาพวาด

"กลิ่นหอมของธรรมชาติ!"

"รูปแบบของตระกูลเว่ย!"

หัวหน้าสมาคมอินกับกุ๋จินตะโกนออกมาพร้อมกัน ต่างก็ลืมการแสดงการจุดเครื่องหอมนี้ไปสิ้น กุ๋จินซ้อนตาขึ้นมองหาที่มาของกลิ่นหอมไปรอบสนามแข่งขันพลางแอบคิดว่า...นี่มันกลิ่นอะไร กลิ่นนี้ไม่เหมือนว่าถูกสร้างขึ้น เหตุใดจึงใกล้เคียงกับธรรมชาติได้มากขนาดนี้ แล้วสายตาก็เลื่อนไปที่กลางลานยกพื้น ร่างนางพลันลั่นเทา

ดิง!

เตากำยานพกพาในมือของกุ๋จินตกลงบนพื้น นิ่งงันเป็นรูปปั้นอยู่กับที่

มู่ห้วนชีวกำลังคุกเข่าอยู่ตรงกลางลานยกพื้น และใช้ท่อนไม้ที่ไม่รู้ว่าเก็บมาจากที่ใดเขี่ยไปมา นางจุดไฟไปยังโบริสนหอมที่มีอยู่เต็มภาคซึ่งยกขึ้นมาเมื่อครู่นี้จนหมด

กลุ่มควันสีเขียวลอยอวลไปทั่วสนามแข่งขัน...

ผู้คนลืมนี่จะชมการแสดง...ลืมนี่แม้แต่การพุดจา

กระทั่งเตากำยานในมือของกุ๋จินตกลงพื้นแล้วก็ยังไม่มีใครเห็น

ทุกคนต่างสูดดมกลิ่นหอมอย่างลืมหิว กำลังดื่มด่ำและจมอยู่ในความรู้สึกอันอัศจรรย์นี้กันถ้วนหน้า

หากบอกว่ารูปพระพักหน้าทำให้ทุกคนตื่นตะลึงแล้วละก็ เช่นนั้นในตอนนี้นักคนก็ไม่รู้ว่าควรจะใช้คำใดใกล้เคียงใดมาบรรยายถึงกลิ่นหอมที่กำลังได้ดมอยู่ในขณะนี้ หรือใช้ถ้อยคำใดมาแสดงความรู้สึกของตนเองในตอนนี...

"เจ้าแม่กวณอินแสดงอภินิหารแล้ว!" ผ่านไปนานทุกคนจึงได้สติขึ้นมา

"ใช่แล้ว นี่เป็นกลิ่นหอมที่ตลาดในเดือนสิบสองนั้น แม้แต่คุณชาย
หลีแห่งเมืองต้าเหยียยังตกใจกับกลิ่นอัครจริยน์เลย"

"อาจารย์ไปเป็นเทพจริงๆ!"

คำพูดเดียวคล้ายกับเตือนสติของทุกคน ในสนามแข่งขันพลันคึกคัก
ราวกับจุดประทัดขึ้นมา

โยนท่อนไม้ทิ้งไปแล้ว มู่หวนฉิวจึงค่อยๆ ลุกขึ้นยืนพลางฉีกยิ้มให้กับ
ผู้คนที่อยู่ด้านล่าง

กุฉินสีหน้าซีดขาวราวคนตาย สายตาจ้องเขม็งไปที่มู่หวนฉิว
หากนางเป็นเหมือนเทพ แล้วข้าเป็นอะไรเล่า...

ใต้เท้าเฉียนมองไปยังหัวหน้าสมาคมอินทียืนงออย่างไม่รู้จะทำ
อย่างไร ก่อนมองไปยังกุฉินที่นิ่งเหมือนหุ่น สมองเขาคิดอะไรไม่ทัน
ใบหน้ายิ่งซีดขาวมากขึ้นท่ามกลางเสียงโห่ร้องที่ตั้งขึ้นระลอกแล้ว
ระลอกเล่า

กุ่นวายมาทั้งวัน ในที่สุดผืนดินอันกว้างใหญ่นี้ก็หลับไหลไป
ราวกับเด็กน้อยที่เหน็ดเหนื่อย ทุกอย่างเงียบสนิท มีเพียงบางครั้งที่มี
เสียงหมาเห่าดังลอดออกมาจากตรอกที่ดำมืด ทำให้คำคืนนี้เงียบสงัด
มากยิ่งขึ้น โรงรูปไปเหยียดโคมไฟสีแดงเป็นทางยาวพิเศษ แม้ลั่วจื่อกับ
ซานนี่เออร์ฝ้าอยู่ตรงนั้นราวกับมดบนหม้อร้อนๆ ที่เดินวนไปมาไม่ได้หยุด
มองเห็นรถม้าของหลีเหล่าอันแล่นมาแต่ไกล ทั้งสองจึงรีบเดินเข้าไป
แม้ลั่วจื่อพูดโอดครวญทันที "งานประชันเครื่องหอมเสร็จตั้งนานแล้ว
ทำไมถึงเพิ่งกลับมาเอาป่านี่!"

"หยุด..." หลี่เหล่านั่นเรียกรั้งรถม้าเอาไว้ "อาชีวะถูกปรมาจารย์กู่ตั้งตัวเอาไว้ กินอาหารเสร็จแล้วจึงปล่อยให้กลับมา"

"ปรมาจารย์กู่เชิญเจ้ากินอาหารหรือ..." ซานนี่เออร์กรีดร้องขึ้นมา ดวงตาวาววับราวกับดวงดาวที่อยู่บนฟ้าส่องเป็นประกายสีน้ำเงินออกมา

"ไม่เพียงแค่อาชีวะ สามอันดับแรกของทุกกลุ่มย่อยล้วนถูกตั้งตัวเอาไว้" แขนงเสื้อกบั้งคับม้าย่างดีแล้ว หลี่เหล่านั่นก็หมุนตัวกระโดดลงจากรถม้าจะหันไปเปิดม่านรถ

"ท่านบ่! ซานนี่เออร์!" ไม่รอให้หลี่เหล่านั่นยื่นมือมา มู่ห้วนซิวก็พลิกเปิดม่านรถเสียก่อนแล้วตะโกนพูดอย่างยินดี

"สวัสดี! เจ้าระวังหน่อย เดี่ยวจะล้มเอาได้" เห็นมู่ห้วนซิวจะกระโดดลงมา แม่สั่วจื่อจึงรีบเข้าไปประคอง

ทว่ามู่ห้วนซิวกลับกระโดดลงพื้นได้อย่างง่ายดายแล้ว "ข้าไม่ได้อ่อนแอถึงเพียงนั้น"

"ไม่ใช่อ่อนแอ แต่รถม้าอยู่สูงจากพื้น เจ้าไม่เห็นคนมีเงินเหล่านั้นบ้างหรือ ล้วนต้องให้บ่าวคุกเข่าลงบนพื้นเป็นม้านั่งให้เหยียบ พวกเขาทำเรื่องที่ทำลายคุณธรรมแบบนั้นไม่ได้ แต่อย่างไรก็ต้องให้ใครช่วยประคองบ้างสิ..." แม่สั่วจื่อพูดบ่น

มู่ห้วนซิวนึกถึงตนเองในชาติก่อน ยามนั้นก็เฝ้าบ่าวมาเป็นม้านั่งให้เหยียบเช่นกัน นางยิ้มเศร้าแล้วเข้าไปดั่งตัวแม่สั่วจื่อเอาไว้ "ท่านบ่กินอาหารหรือยัง"

"กินเสียที่ไหนล่ะ ก็เฝ้ารอเจ้าอยู่ที่นี่ ท่านบ่ยังตั้งใจทำเนื้อผัดที่เจ้าชอบเอาไว้ด้วย" ซานนี่เออร์พูดบ่น "ไม่กลับมากินก็ไม่บอกสักคำ"

"ท่านป่าทำของอร่อยด้วยหรือ" มู่หวันชีวิตยื่นมืออีกข้างหนึ่งดึงตัวซานนี่เออร์ที่เพิ่งโอดครวญไว้

"ข้าจำเป็นต้องอยู่ต่อ ถูกคนกลุ่มใหญ่ล้อมเอาไว้เช่นนั้น คิดจะออกมาบอกก็ไม่มีโอกาสจริงๆ"

นี่ถึงความเป็นกันเองที่ผิดปกติของกุงฉินในงานเลี้ยงตอนเย็นแล้ว มู่หวันชีวิตก็ใจกระตุก นางได้แต่แอบถอนใจอยู่ภายใน

"คารวะอาจารย์ไป..."

กำลังพูดคุยกันอยู่ จู่ๆ ทุกคนที่อยู่ตรงประตูก็ตะโกนเรียกมู่หวันชีวิตขึ้นมาพร้อมกัน ทำเอานางตกใจได้แต่ยืนนิ่งอยู่อย่างนั้น

ชวีหย่งนำกลุ่มคนมายืนพร้อมกันที่หน้าประตู

"ทำไมยังไม่กลับกันอีก" มู่หวันชีวิตหันหน้าไปทางแม่สัวจื่ออย่างสงสัย

แม้นางจะสั่งให้เตรียมคนเพื่อเร่งงานตลอดทั้งคืนแล้ว แต่ก็ไม่ได้ให้อยู่ต่อกันทุกคน หากมาเหน็ดเหนื่อยกันหมดเช่นนี้ งานในส่วนของวันพรุ่งนี้ใครจะเป็นคนทำเล่า

"ทุกคนล้วนอยากจะพบอาจารย์ไป!" ชวีหย่งมองมู่หวันชีวิตด้วยดวงตาที่เต็มไปด้วยความนับถือ

หากบอกว่าก่อนหน้านี้ทุกคนยังมีความกังขาอยู่บ้าง ทว่าในตอนนี้อย่างไรก็ตามทุกคนยินดีที่ตอนแรกเลือกจะอยู่ต่อ เพราะม้าวุ่นวายอยู่กับการทำธูป จึงไม่มีใครได้ไปดูความคึกคักที่งานประชันเครื่องหอมเลยสักคน แต่ก็มีคนคอยส่งข่าวที่งานประชันเครื่องหอมมาไม่ขาด ทำให้หัวใจที่ลอยเคว้งคว้างของพวกเขาว่างใจลงได้มากยิ่งขึ้น

ในตอนนี้ได้เห็นผู้หญิงยืนส่งอายุตรงหน้า ท่าทางของนางสงบนิ่ง ฉายความสูงศักดิ์และใจกว้างออกมา ทุกคนก็ราวกับมองเห็นอนาคตอันเรืองรองของตนเองว่าจะต้องสว่างไสวราวตะเกียงในยามกลางวัน ดวงตาใสซื่อแต่ละคู่เปล่งประกายความจริงใจ ซึ่งเต็มไปด้วยความปรารถนา และความนับถือ

"ใบสนหอมที่จุดในสนามแข่งขันเป็นของเราจริงหรือ!" คนงานคนหนึ่งตะโกนถามขึ้น "...พวกเราจะหาเงินได้จำนวนมากจริงหรือ"

"ได้สิ!" ฉีกยิ้มพยักหน้าแล้ว ผู้หญิงก็ย้อนถามว่า "วันนี้ไม่มีใครมาสั่งจองบ้างหรือ"

"มี!" ทุกคนพูดออกมาพร้อมกันเป็นเสียงเดียว "ประตูแทบจะถูกเบียดจนพังอยู่แล้ว"

พอลิ้นเสียงพูด ทุกคนก็พากันหัวเราะครื้นเครง

"นี่มันเรื่องอะไรกัน" มองไปทางเสียงอีกทีก็แล้ว ผู้หญิงจึงถามแม่สาวจื่อเสียงเบา

"เดิมทีให้พวกเขากลับไปพักแล้ว..." แม่สาวจื่อพูดอธิบายเสียงเบา "ใครจะรู้ พอได้ยินว่าจะเร่งทำธูปพระพยักหน้ากันทั้งคืน ทุกคนกลับไม่ยอมกลับ แย่งกันจะอยู่ต่อหมดเลย"

"แต่จะอยู่กันหมดไม่ได้ เร่งงานกลางคืนเสียแรงเสียพลังงานที่สุด" ผู้หญิงขมวดคิ้ว

นางไม่ยอมให้ทุกคนเหนื่อยล้มไปกันหมดทั้งที่ยังไม่เปิดกิจการหรือกะ

"ใครว่าไม่ใช่ล่ะ..." แม่สาวจื่อพยักหน้า "แต่พอเห็นประตูเบียดแน่น

ไปด้วยผู้คนอย่างนั้นแล้ว พวกเขาจะกลักรับได้อย่างไร" แม่ตัวจิ๋วอึม
พลางมองหน้าทุกคน "ขนาดท่านลุงกับท่านชวียังทำอะไรไม่ได้ เพราะ
อย่างนี้จึงได้ตัดสินใจให้พวกเขาอยู่ต่อ พอดีกับที่อาจารย์เหล่านั้นเพิ่ง
ออกไปห้องก็เลยว่าง หากว่ามีเรื่องอะไรเกิดขึ้นแค่ตะโกนเรียกก็ตื่นแล้ว..."

เรื่องเหล่านั้นนางควรจะได้แต่แรก!

ได้ยินคำพูดนี้แล้ว หัวใจมุ่ยหวนซิวก็เต้นกระตุก

เมื่อโตงดังก็ย่อมมีคนฉึกฉาก โดยเฉพาะพวกหญิงและอาจารย์ป่
เครื่องหอมหลายคนก็เพิ่งออกไปจากที่นี่ พวกเขาอย่ามั่วกันเคยกับลาน
หลังบ้านนี่ที่สุด ถึงจะบอกว่าสูตรลับอยู่กับตัวนาง ใครก็ขโมยไปไม่ได้
แต่หากจะทำลายรูปปั้นลานหลังบ้านของนาง ไม่ให้โรงรูปไปเยี่ยเปิดกิจการ
ได้อย่างราบรื่นแล้วละก็ แค่นี้ไฟกำเดียวเท่านั้นเอง!

มุ่ยหวนซิวไม่กล้าคิดต่อไป นางยกมือขึ้นเช็ดเหงื่อ

"อาจารย์ไปวางใจได้ พวกเรายินดีจะอยู่ต่อเอง แล้วไม่ต้องเพิ่ม
ค่าแรงด้วย..." เห็นนางไม่พูดจาก็คิดว่านางลำบากใจ หัวใจจึงอึ้งจึงพูดนำ

มองพวกเขาอย่างเงี้ยวๆ ความอบอุ่นพลันวาดผ่านในใจ
ความคิดของคนงานเหล่านี้ล้วนใส่ชื่อบริสุทธิ์มาก พวกเขาต้องการเพียง
มีงานที่มั่นคงทำ เลี้ยงคนในครอบครัวได้ก็พอ หากเป็นตนในชาติก่อน
มุ่ยหวนซิวคงไม่เข้าใจ หากเห็นภาพเหตุการณ์เช่นนี้ นางคงจะแค่นเสียด
สลดแล้วหมุนตัวจากไป การคบหากับคนงานต่ำต้อยเหล่านี้จะทำให้
เสื่อมเสียฐานะของตนเองได้

แต่ในชาตินี้ก็กลับไม่เหมือนกัน หลังจากเป็นคนงานมาหนึ่งปีนางก็
เข้าใจแล้ว ยามที่มองทะลุเข้าไปในแววตาที่ใสซื่อแต่ละคู่ นางก็

เห็นถึงจิตใจอันดีงามบริสุทธิ์แต่ละดวง ซึ่งสิ่งนี้ทำให้นางตื่นตันใจ
อย่างมาก

ผู้หญิงวัยชราวัยดอกขี้เหล็กแล้วกระแอมก่อนพูด "ตอนนี้ถ้าแกยังกลับมา
ไม่ได้ เขาให้ข้าบอกกับทุกคนว่าโรงรูปไปเสียของพวกเขาต้องโด่งดัง
แน่นอน ทุกคนอาจลำบากกันสักหน่อย แต่พยายามทนให้ผ่านไป
ไม่กี่วันนี่ก่อน รอเปิดกิจการ ได้เงินมาแล้วก็จะขึ้นเงินค่าแรงให้ทุกคน
คนละสองร้อยอี่แปะ"

ทนเหนื่อยกับการแข่งขันติดต่อกันเจ็ดวัน พอกลับไปถึงลานด้านหลัง
ผู้หญิงวัยชราที่รู้สึกเหมือนร่างกายตนเองแยกออกเป็นชิ้นๆ นางสำรวจ
สภาพห้องทำรูปอย่างลวกๆ แล้วก็ให้ซานนี่เออร์ที่เดินตามมากลับไปยัง
ที่พักของตนเอง

"สวรรค์!" พอผลักประตูเปิด ซานนี่เออร์เห็นสภาพพื้นห้องและทะเละ
แล้วนางก็ร้องตะโกนออกมา "นี่มันอะไรกัน!" ตะเกียงในมือหวิดจะ
ตกลงพื้น

ห้องที่ผู้หญิงวัยชราพักเป็นห้องเดิมของจีซู มีพื้นที่กว้างมากแต่ภายใน
กลับไม่มีของอะไรเลย ทว่าตอนนี้กลับถูกรื้อค้นจนและทะเละ แม้แต่แผ่นไม้
ที่ปูพื้นก็ถูกพลิกเปิด สายตาเลื่อนจากเตียงนอนไปถึงหน้าต่างทางใต้
ที่ยังเปิดกว้างอยู่ ผู้หญิงวัยชราพลันตกตะลึงอยู่กับที่

ใจขึ้นบ้าน!

ผ่านไปครู่ใหญ่ซานนี่เออร์จึงตั้งสติคืนมาได้ แล้วหมุนตัวตะโกน
ไปด้านนอก "โจร!..."

ผู้หญิงนั้นชีวิตเธอเมื่อปิดปากนางไว้ทันที ก่อนจะหมุนตัวไปปิดประตู
 "อาชิว..." สะบัดหลุดจากผู้หญิงนั้นชีวิตแล้ว ชานนี่เออร์ก็จ้องหน้านาง
 อย่างตกใจไม่หาย

เรื่องใหญ่ออกอย่างนี้ เหตุใดอาชิวจึงสงบนิ่งได้เช่นนี้อีก!

"โจรหนีไปแล้ว ดึกตื่นคำคืนเช่นนี้ ระวังจะทำให้ทุกคนตกใจ"
 ดับตะเกียงแล้ว ผู้หญิงนั้นชีวิตก็โน้มตัวยกเก้าอี้ไถลไปที่ลิ้มนอนอยู่ตั้งขึ้น
 พวกเขาคนงานกำลังวุ่นวายอดหลับอดนอนทำธูปกันอยู่ ตอนนี้จะทำให้พวกเขาว่าวุ่นใจได้อย่างไร

"แต่ว่า..." ชานนี่เออร์ยังจะถามต่อ

"ดูก่อนว่ามีอะไรหายไปบ้าง" ผู้หญิงนั้นชีวิตก็ม่น้ำลงดูของ

"อาชิว เจ้าใจเย็นแบบนี้ได้อย่างไร!" ชานนี่เออร์ดึงตัวนางไว้

ผู้หญิงนั้นชีวิตหลุดหัวเราะออกมา "หรือเจ้าอยากจะให้ข้าร้องไห้"

"แต่ว่า..." ชานนี่เออร์หันไปมองนอกหน้าต่างที่ดำมืด

ผู้หญิงนั้นชีวิตเดินเข้าไปปิดหน้าต่างแล้วลงกลอนอย่างดี "พวกเขา
 ไม่มาแล้วละ" ปากก็พูดประซัด "ข้าเป็นเพียงคนจนคนหนึ่งยังต้องกลัว
 อะไรหายอีกเล่า"

"ก็จริง..." พอปิดหน้าต่างแล้ว ชานนี่เออร์ก็รู้สึกว่่าที่นี้ไม่ได้น่ากลัว
 อย่างนั้นอีก นางจึงใจเย็นลงบ้าง "เงินมอบให้ห้องบัญชีแล้ว นอกจาก
 เสื้อผ้าเก่าขาดไม่กี่ชุด เจ้าก็ไม่มีอะไรจริงๆ..." พูดพลางก็ม่น้ำลงช่วย
 เก็บของเช่นกัน

"รู้ห้องจนเป็นแบบนี้ พวกเขาคิดจะหาอะไรกันแน่" ตรวจดูของ
 อย่างละเอียดหนึ่งรอบก็ไม่พบว่าอะไรหายไป แม้แต่เงินหนึ่งก้อนและ

เงินนี้แปะหลายวงที่ตนซ่อนอยู่ในห่อผ้าก็ยังคงอยู่ดี มู่หวันฉิวจึงขมวดคิ้วขึ้นมา

"อะไรหายไปหรือ" กวาดเศษสกปรกบนพื้นเสร็จแล้ว ซานนี่เออร์จึงวางไม้กวาดในมือลงแล้วเดินมาตรงหน้ามู่หวันฉิว

"แม้แต่เงินก็ยังคงอยู่" มู่หวันฉิวมองไปที่ก้อนเงินบนโต๊ะอย่างตกตะลึง

"จะเป็นไปได้อย่างไร" ซานนี่เออร์ตกใจ "เช่นนั้นพวกเขาเข้ามาขโมยอะไรเล่า"

สูตรลับ!

สายตามู่หวันฉิวเลื่อนไปยังกองกระดาษที่เพิ่งเก็บมาวางไว้บนโต๊ะแล้วก็ต้องตกใจ นางเลื่อนมือไปแตะตำราปรุงเครื่องหอมตระกูลเว่ยที่อยู่ในอกเสื้อทันที

วัตถุดิบเครื่องหอมที่มีราคาเกือบหนึ่งพันตำลึงตรงลานด้านหลังนั้นไม่ใช่ขโมย แต่กลับมาหรือคั่นห้องของนางเสียจนพรุณไม่เว้นแม้แต่กระดาษแผ่นเดียว หากทำได้ก็คงอยากจะล้วงแม้แต่รูหนู ทว่าสุดท้ายกลับไม่ได้เอาอะไรไปเลย เห็นได้ชัดว่าไม่ได้ต้องการเงิน!

...หากมิใช่มาเพื่อสูตรลับแล้วจะเป็นอะไรได้

"อาซิว..." เห็นความผิดปกติของมู่หวันฉิว ซานนี่เออร์จึงเอ่ยเรียก "เจ้าคิดออกแล้วหรือ มีอะไรหายไปหรือ"

"พวกเขามาขโมยสูตรลับ" มู่หวันฉิวเงยหน้าขึ้นทันที "ตอนกลางวันมีใครเดินมาทางนี้บ้างหรือไม่"

ร้านหานจีมีลานเข้าออกแบ่งเป็นสามชั้น มู่หวันฉิวพักอยู่ตรงลานชั้นสาม ด้านหลังเป็นกำแพงล้อมสูงสามจั้ง ด้านหน้ามีกำแพงกั้น

จากห้องทำรูปและคลังวัตถุดิบ ตามหลักแล้วนางเพ็งจะย้ายเข้ามา
คนนอกก็ไม่น่าจะรู้ว่านางพักอยู่ในห้องใด

ที่นางกลัวที่สุดก็คือจะมีเกลือเป็นหนอนอยู่ข้างใน

โรงรูปเพ็งซื้อมาใหม่ นอกจากครอบครัวแม่ตัวจื้อกับซานนี่เออร์
คนงานสิบหกคนกับซวีหย่งก็ล้วนเป็นคนแปลกหน้าสำหรับนางทั้งสิ้น

"ข้าจำไม่ได้ว่าใครเดินมาลานด้านหลังนี้บ้าง" ซานนี่เออร์ส่ายหน้า
ก่อนจะลองคิดดูอีกครั้ง "ข้ามีงานยุ่งตลอดเลยไม่ค่อยได้สังเกต"

"ลองไปถามคนอื่นดู"

"อืม..." ซานนี่เออร์จุดตะเกียงจะเดินออกไป

"ข้าก่อน..." เดินใกล้ถึงประตู ซานนี่เออร์ก็ถูกมู่หวันฉิวเรียกรั้งไว้
"อย่าทำให้ทุกคนแตกตื่น เจ้ากับท่านลุงลองตรวจสอบในกลุ่มคนเล็กๆ
ดูก่อน" นางใคร่ครวญดู "แล้วให้ท่านลุงจัดคนที่ร่างกายกำยำสองคน
มาผลัดกันอยู่เวรกลางคืน" จะเปิดกิจการแล้ว ทุกอย่างต้องมั่นคง ในตอนนี้
จะทำให้ทุกคนตื่นกลัวไม่ได้เป็นอันขาด

ตอบรับคำแล้วซานนี่เออร์ก็รีบเดินออกไป

มู่หวันฉิวมองส่งซานนี่เออร์ หัวใจของนางก็ยังคงเต้นแรง

กลางวันนางเพ็งจะมีชื่อเสียง ตกกลางคืนก็มีคนมาขโมยของแล้ว
ช่างลงมือไวเสียเหลือเกิน!

ว่าแต่...จะเป็นใครกันหนอ

กลับมามองสำรวจห้องอื่นๆ อีกหนึ่งรอบ นางก็ไม่พบว่าห้องใด
มีปัญหา มีเพียงห้องของนางที่มีขโมยเข้ามา แม้แต่ครอบครัวตัวจื้อ
ที่อยู่ห้องข้างๆ ก็ยังไม่ได้ยินเสียงอะไร หมายความว่าคนผู้นี้จะต้องเป็น

ยอดฝีมือ และมีเป้าหมายที่ชัดเจนมาก

ทั้งยังพุ่งเป้ามาที่นาง!

คนงานสิบหกคนนั้นมีใครบ้างที่มีความกล้าและมีมืออย่างนี้
ผู้หญิงฉิวพลันส่ายหน้า...ถ้ามีฝีมืออย่างนั้นจริง คงไม่ทนเป็นคนงาน
อยู่ที่นี้แล้ว

นางยื่นมือลูบตำราปรุงเครื่องหอมตระกูลเว่ยในอกเสื้อ

โชคยังดีที่ไม่ว่าจะร้อนเพียงใด นางก็จะเก็บตำราเล่มนี้ไว้ในอกเสื้อ
ราวกับเป็นของล้ำค่าอยู่ตลอดเวลา ไม่อย่างนั้น...ร่างกายผู้หญิงฉิว
พลันสิ้นเทา ไม่กล้าคิดอีกต่อไป

...ต่อไปตำราเล่มนี้จะห่างกายเข้าไม่ได้แม้แต่ชั่วขณะเดียว นางคิด

กำลังจะหยิบตำราออกมา แต่ก็หยุดลงทันใด...ถ้าเข้าถูกจงจำ
ก็จะเป็นเหมือนในวันนี้ ถ้าเข้าไม่ได้เข้าใจภูจินในชาติก่อนอย่างแท้จริง
แอบเตรียมการป้องกันไว้ล่วงหน้า แล้วปล่อยให้แผนการร้ายของนาง
ทำสำเร็จ ข้าคงถูกจับเข้าคุก แม้ว่าตำราเล่มนี้อยู่ติดตัว แต่จะรักษาไว้ได้
หรือ นางส่ายหน้า เกรงว่าคงจะเอาชีวิตเข้าไปทันที!

เพียงความคิดแล่นผ่าน ผู้หญิงก็ยื่นมือไปเสียดเม็ดเหงื่อบนหน้าผาก
ทันที

เก็บติดตัวไว้ก็ไม่ใช่ที่ที่ปลอดภัยที่สุด

อย่างนั้น...ที่ใดจึงจะเป็นที่ที่ปลอดภัยที่สุดเล่า

ผู้หญิงฉิวมองสำรวจทุกมุมห้องใหม่อีกครั้ง ก่อนที่สายตาสายจะเลื่อนไปยัง
กัลกจุดไฟ นางพลันเกิดความคิดขึ้นทันที

มีเพียงจุดจ้ำไว้ในหัวของตนเองจึงจะเป็นที่ที่ปลอดภัยที่สุด!

หนึ่งปีที่ผ่านมาแม้จะไม่เข้าใจเนื้อหาในตำราทั้งหมด ทั้งไม่อาจทำได้อย่างคล่องแคล่ว แต่นางก็สามารถท่องตำราปรุงเครื่องหอมตระกูลเว่ยนี้ย้อนกลับไปได้ราวกับน้ำไหลแล้ว

ในเมื่อท่องได้แล้ว ยังจะเก็บสิ่งนี้ไว้เพื่ออะไร

เก็บไว้มีแต่จะนำภัยมาถึงตัว

ลูบตัวเล่มหนังสือบนหน้าปกเบาๆ มู่หวันชิวก็รู้สึกเสียดายอยู่บ้าง หนึ่งปีที่ผ่านมา ในคืนที่หนาวเหน็บและเจี๊ยบเหงาเศร้าใจจนยากจะทานทนได้ไหวไม่รู้กี่ครั้งต่อกี่ครั้ง นางก็ได้ตำราเล่มนี้ผ่านช่วงชีวิตเหล่านั้น มาพร้อมกับนาง ในตอนที่สิ้นหวังตำราเล่มนี้ได้ให้พลังแก่นาง ในตอนที่ยากลำบากก็ได้มอบความกล้าหาญเพื่อให้นางได้เดินหน้าต่อไป

ตัดใจไม่ลง... ข้าตัดใจไม่ลงจริงๆ

คล้ำแล้วคล้ำอีก พลิกแล้วพลิกอีก หัวใจของมู่หวันชิวราวกับมีเลือดหลัง นี่เป็นลายมือจริงๆ ของตระกูลเว่ย เป็นลายมือจริงๆ ของปรมาจารย์อันดับหนึ่ง ต้องมาสูญสลายไปในมือนางเช่นนี้ สำหรับแคว้นต้าโจวที่มีชื่อเสียงมาจากการปรุงเครื่องหอมนั้น นางถือเป็นคนบาป

ผ่านไปนาน มู่หวันชิวจึงขบฟันอย่างแรง ก่อนจะวางหนังสือลงไปในถาดทองแดง แล้วตัดลินินใจจุดกลักจุดไฟ

เมื่อฝูงผึ้งบินเข้ามาในเสื่อก็ต้องถอดเสื่อออก ภูพิชฉกแขนผู้กล้าก็จำต้องตัดแขนทิ้ง เพื่อเอาชีวิตรอดนางต้องเรียนรู้ที่จะใจแข็ง

มองดูไฟสุดท้ายในถาดมอดลง มู่หวันชิวจึงยกถ้ำน้ำแล้วเปิดประตูออกมา

ขาดตาของแดงจนสะอาดแล้ว มู่หวนฉิวก็หันมาเห็นดวงไฟดวงหนึ่งส่องอยู่เบื้องหน้า ซานนี่เออร์กับสองสามีภรรยาตระกูลหลี่กำลังเดินมาทางนี้ "ท่านลุง ท่านป้า..." นางยืนขึ้นมา

"อาชิวไม่เป็นไรใช่ไหม" แม่สัวจื่อตั้งตัวมู่หวนฉิวมาตรวจดูอย่างละเอียด

มู่หวนฉิวยิ้มบางๆ "ข้าไม่เป็นไร ท่านป้า" ก่อนจะมองไปทางซานนี่เออร์ "สอบถามได้ความอย่างไรบ้าง"

"เข้าไปคุยในห้องเถอะ" แม่สัวจื่อรับตาของแดงมาแล้วดึงตัวนางเข้าห้อง

"เข้ามาทางหน้าต่างนี่หรือ" พอเข้าห้องแล้ว หลี่เหล่าอันก็ผลักเปิดหน้าต่างพลาถย่นหน้าออกไปดู

มู่หวนฉิวพยักหน้า "ตรงหน้าต่างยังมีรอยเท้าอยู่สองรอยด้วย"

"โชคดีที่ตอนนั้นเจ้าไม่อยู่ในห้อง..." ตรวจดูอยู่ครู่ใหญ่ หลี่เหล่าอันก็เซ็ดเหงื่อ "กำแพงของลานด้านหลังสูงสามจั้ง ถ้าไม่ใช่คนมีฝีมือทั่วไปก็เข้ามาไม่ได้หรอก" เขาหันไปมองมู่หวนฉิว "พรุ่งนี้ลุงจะติดไซบรอนหน้าต่างให้เจ้า" ของหายไปที่ไม่เป็นไร แต่จะเกิดเรื่องขึ้นไม่ได้เด็ดขาด

"อืม..." มู่หวนฉิวพยักหน้า "ท่านลุงตรวจจบแล้วเป็นอย่างไรบ้าง"

"รวยยามโหยว พี่หลัวไล่ให้เงินปิงมาจุดเตาไฟ ตอนนั้นที่นี่ก็ดียๆ อยู่เลย" ไม่รอให้หลี่เหล่าอันเอ่ยปาก ซานนี่เออร์ก็ส่ายหน้า

"...ยามโหยว?" มู่หวนฉิวตกใจ นางกลับมาถึงที่นี้ตอนดั้นยามไธ่ คำนวณดูแล้วก็เกิดเรื่องขึ้นก่อนนางมาถึงแค่หนึ่งชั้วยาม คนงานกำลังเร่งทำธูปตอนกลางคืน ลานด้านหลังนี้จุดไฟสว่างไว้ตลอด แล้วโจร

รู้ได้อย่างไรว่าในห้องของนางตอนนั้นไม่มีใครอยู่

"ไม่ใช่คนงานในบ้าน" หลี่เหล่าอันพูดเสียงเครียด "คนเหล่านี้ล้วนซื่อสัตย์ เมื่อครูลงถามหวั้เจ็งอี้ เขาก็บอกว่าทุกคนกำลังทำงานด้วยกันทั้งคืน ไม่มีใครหายไป..."

มู่หวั้นซิวขมวดคิ้วแน่น "เพิ่งย้ายเข้ามา แล้วคนนอกจะรู้ได้อย่างไรว่าข้าพักอยู่ห้องใด"

"จริงสิ..." แม่สั่วจื่ออีนึกออกทันที "หูผิงมาที่นี่!"

"หูผิง?" มู่หวั้นซิวหันหน้ามา "เขามาทำอะไรหรือ"

"บอกว่าอยากกลับมาทำงาน"

"ฝันหวานเสียจริง!" ซานนี่เออร์ถลึงตา "ให้เขากลับไปถามจีซู อาจารย์ของเขา ก่อนเถอะว่าในงานประชันเครื่องหอมนางได้ให้ร้ายอะไรอาชีบบ้าง!" นางพูดอย่างเย็นชา "แค่ตัดสิทธิ์นักปรุงเครื่องหอมระดับสามอย่างจีซูถือว่าดีต่อนางมากแล้ว!"

ซานนี่เออร์ยิงพูดยิงโกรธ ใบหน้าของนางแดงก่ำ มู่หวั้นซิวดึงตัวนางมาแล้วมองไปทางแม่สั่วจื่อ "หลังจากนั้นล่ะ"

"เพราะว่าไม่สนิทกับข้า เขาเลยไปขอร้องท่านซวี..." แม่สั่วจื่อนิ่งคิดสักครู่ "ท่านซวีจะยอมพูดแทนเขาได้อย่างไร บอกเพียงว่าให้เขาไปหาเถ้าแก่ หูผิงเลยถามว่าเจ้าพักที่ห้องใด บอกว่าอยากมาขอร้องเจ้า"

"เขาไม่รู้ว่ข้าเป็นเถ้าแก่แล้วจะมาขอร้องข้าทำไม" มู่หวั้นซิวยิ้มเยาะ ทันใดนั้นก็คิดได้ว่า "...ท่านซวีบอกเขาหรือ"

"ท่านซวีปฏิเสธไม่ได้" แม่สั่วจื่อพยักหน้า

"หรือว่าจะป็นหูผิง?" หลี่เหล่าอันเงยหน้าขึ้นทันใด แต่แล้วก็ส่ายหน้า

"เป็นไปได้" จากประตูหน้าเขาเข้ามาไม่ได้อยู่แล้ว ด้วยรูปร่างของเขา
อย่างนั้น กำแพงที่ลานด้านหลังไม่มีทางปีนไหวแน่นอน!"

หญิงทั้งสี่และอ้วน

"เรื่องนี้พูดยาก..." ซานนี่เออร์ส่ายหน้า "ตอนที่เขาออกไปก็เคย
ประกาศว่าโรงรูปไปเยี่ยมเปิดกิจการได้ไม่ถึงสามวันก็ต้องปิดร้านแน่
ตอนนี้พอเห็นว่าร้านโด่งดังแล้วจะไม่อีกจ่ะได้หรือ"

คิ้วงามขมวดแน่น มู่ห้วนชีวิดยายหน้า

ถึงจะอีกจ่ะเพียงใด แต่หญิงก็เป็นเพียงอาจารย์แปรรูป ไม่มี
ความเกี่ยวข้องอะไรกับนางสักนิด แม้ว่าโรงรูปไปเยี่ยมจะดึงดูดความสนใจ
เขาอยู่บ้าง แต่ยังไม่ถึงขั้นต้องไต่ถามมาให้ได้!

หากถูกจับได้จะต้องเสียชื่อเสียงอย่างแน่นอน

หรือว่าจะเป็นคนของร้านเหยาจี้?

หญิงเป็นศิษย์ของจี้ซู่ จี้ซู่ก็เป็นคนของร้านเหยาจี้ ภายใต้การสั่งการ
ของร้านเหยาจี้ที่มีโรงรูปขนาดใหญ่อยู่หลายแห่ง นี่เป็นสิ่งที่เป็นไปได้
มากที่สุด คิดถึงตรงนี้นางกำลังจะเอ่ยปาก ทันใดนั้นก็มีความคิดหนึ่งเกิดขึ้น
ภาพความวุ่นวายโกลาหลที่สนามประชันเครื่องหอมพล้นปรากฏขึ้นตรงหน้า
อีกครั้ง ความคิดหนึ่งผุดขึ้นมาในหัวทันที

ไม่...ไม่ใช่ร้านเหยาจี้

เหยาจี้ซึ่งไม่มีความสามารถพอจะควบคุมและสั่งการในสถานการณ์
ที่ใหญ่แบบนี้ได้!

เขาสามารถเชิญไต่เต้าเฉียนมาได้จริง แต่ไม่สามารถเคลื่อน
พลทหารกว่าสองร้อยนายได้ เขาอาจคิดทำร้ายนาง แต่ก็ไม่มีความสามารถ

พอในการโกงตัวอย่างไบสนหอมของนางภายใต้สายตาของทุกคนได้!

คนที่มีความสามารถทำเรื่องทั้งหมดนี้ได้จริงมีแค่เพียงคนเดียว
คนผู้นั้นคือผู้ที่มีตัวตนราวกับเทพในใจชาวเมืองซัวหยาง... กูฉิน

ถูกต้อง... เป็นนางนี่เอง!

นี่ถึงเรื่องที่ฟูหลิงมาขอสูตรลับ มู่หวันชิวก็ยิ่งมั่นใจความคิดของ
ตนเอง

กูฉินเป็นนักปรุงเครื่องหอมระดับเลิศ เป็นเสมือนเทพของวงการนี้
เหยาซือซิงที่อยู่ในเมืองซัวหยางต่อให้วางอำนาจเพียงใดก็ต้องทำตาม
คำสั่งของอีกฝ่าย!

ในเมื่อกูฉินสามารถสั่งให้จี้ซู่พูดให้ร้ายตนได้ นางก็สามารถสั่งให้
หูผิงศิษย์ของจี้ซู่มาสืบที่อยู่ของตนได้เช่นกัน เมื่อคิดถึงตรงนี้แล้ว มู่หวันชิว
จึงเงยหน้าขึ้นถามซานนี่เออร์ "ก่อนหน้านี้เจ้าเคยบอกว่างานประชัน
เครื่องหอมปีที่ผ่านๆ มา หากยังไม่จบงานผู้ตัดสินจะไม่เชิญผู้เข้าชิง
ความเป็นสุดยอดของแต่ละกลุ่มไปงานเลี้ยงใช้หรือไม่"

"ใช่แล้ว..." ซานนี่เออร์พยักหน้า

ในงานเลี้ยงการแสดงออกเพียงเล็กน้อยของผู้ตัดสินล้วนทำให้
ทุกคนคิดไปต่างๆ นานา ทำให้คนคาดเดากันไป

"แต่เย็นวันนี้กูฉินเชิญเข้า..."

"นั่นเพราะนางเห็นความสำคัญของเจ้าเป็นพิเศษ" นี่ถึงเรื่องที่
กูฉินแอบลอบทำร้ายมู่หวันชิว ซานนี่เออร์จึงปิดปากลงทันใด

"เช่นนั้นก็ถูกต้องแล้ว" มู่หวันชิวพยักหน้า "ไม่ใช่นางเห็นความสำคัญ
ของข้า แต่แค่อยากจะทำเวลาช้า แล้วฉวยโอกาสนั้นให้คนมาขโมย

สูตรลับ" เสียงพูดมู่หวั่นชีวิตจะงักไป หัวใจของนางพลันกระตุกขึ้นมา

แม้ว่าไบสนหอมจะดีเพียงใด แต่ก็แค่สูตรเครื่องหอมเท่านั้น คนที่ไม่ต่างจากเทพของวงการปรุงเครื่องหอมอย่างกู๋ฉินจะยอมลดตัวยอมเสียงที่จะเสียชื่อเสียงเพื่อสูตรเครื่องหอมเพียงสูตรเดียวหรือ

ไม่มีทาง...นี่ถึงในชาติก่อนแล้ว มู่หวั่นชีวิตก็ส่ายหน้าอย่างแรง กู๋ฉินไม่มีทางทำได้ขนาด!

หรือว่า...

เพียงพริบตามู่หวั่นชีวิตก็หน้าซีดอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน

มีข่าวลือกันว่าตำราลับตระกูลเว่ยตกมาอยู่ในเมืองซั่วหยาง วันนี้ทุกคนยังพากันชื่นชมว่าไบสนหอมมีรูปแบบเหมือนตระกูลเว่ย กู๋ฉินคงสงสัยแน่นอนว่าตำราลับตระกูลเว่ยอยู่ในมือนาง!

ดังนั้นจึงได้พยายามมากมายเช่นนี้!

"ปรมาจารย์กู๋เป็นคนมีหน้ามีตา มีฐานะสูงศักดิ์..." แม่สาวจื่อพูดเพิ่มพ้ำ

"นางทำได้..." มู่หวั่นชีวิตพูดอย่างมั่นใจเต็มเปี่ยม ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมองหลี่เหล่านั่น "ท่านลงไปกำชับคนงานที่ทำงานกลางคืนเหล่านั้นอีกที ให้มีสติมากสักหน่อย รับมือให้พ้นคืนนี้ไปก่อน พรุ่งนี้เช้าข้าจะไปว่าจ้างผู้คุ้มกัน"

...ว่าจ้างผู้คุ้มกัน?!

ทั้งสามคนเบิกตาโตขึ้นพร้อมกัน

"อะไรนะ!" ซวีหย่งพลันดีดตัวขึ้นมา "ว่าจ้างสำนักคุ้มภัยหงหยวน?"

"อืม..." มู่หวันชีวิตถือตัวอย่างรูปพระพยับหน้าเล่นไปมา

"อย่างนั้น..." ชีวิตหยั่งนั่งลงอย่างอดอด "หรือไม่จะลองถามเจ้าแก
ดูก่อน"

"ไม่ต้องหรอก เจ้าแกบอกว่าคุณเรื่องให้ฟังช้า..." วางรูปกลับลง
บนถาดแล้ว มู่หวันชีวิตจึงโบกมือให้คนเข้ามายกออกไป

"ช้ารู้ แต่ว่า..." ชีวิตหยั่งสีหน้าเคร่งเครียด "สำนักคัมภีรยงหย่วน
มีชื่อเสียงในแคว้นต้าโจว ได้ชื่อว่าเป็นสำนักคัมภีรยงอันดับหนึ่งในเมือง
ชวี่หยางเชียวนะ" ไซว่าคนทั่วไปจะสามารถว่าจ้างได้!

"ดังนั้นข้าจึงได้ว่าจ้างพวกเขา..." มู่หวันชีวิตพูดน้ำเสียงราบเรียบ

"หรือไม่ก็จ้างสำนักคัมภีรยงที่มีขนาดเล็กสักหน่อย" ชีวิตหยั่งพูดปรึกษา
ขนาดเล็ก...ค่าตัวผู้คัมภีรยงก็ต้องถูกกว่า

ข้าก็คิดเช่นนั้น...มู่หวันชีวิตนิ่งเฉย แอบได้อยู่ในใจ

แต่เป็นเพราะนางปลอมตัวเป็นเฮยมู่ผู้ที่ซ่อนหัวซ่อนหางเสียดิบดี
เป็นการเพิ่มความลึกลับให้แก่โรงงูไปเสียได้ไม่มากก็น้อย ไม่ต้องไป
สอบถาม นางก็รู้ว่าตอนนี้คนทั้งเมืองชวี่หยางรวมถึงทุกสำนักล้วนกำลัง
คาดเดาถึงฐานะเบื้องหลังของเฮยมู่อยู่เป็นแน่

ความเคลือบไหวเพียงเล็กน้อยของนางล้วนเป็นการส่งสัญญาณ
ให้กับคนอื่นโดยไม่รู้ตัว ทำให้คนคิดไปต่างๆ นานา นี่คงเป็นสิ่งที่เรียกว่า
ตีหน้าบวมแสร้งว่าอ้วน* กระมัง มู่หวันชีวิตยิ้มเศร้า "...ตกลงตามนี้ก็แล้วกัน!"
นางวางถ้วยชาลงอย่างเด็ดขาด

"อาจารย์ไปคงไม่รู้ว่ในบัญชีมีเงินเพียงยี่สิบตำลึงเท่านั้น..." ชีวิตหยั่ง

* ตีหน้าบวมแสร้งว่าอ้วน เป็นสำนวน หมายถึงคนที่ดันทุรังทำในสิ่งที่เกินกำลังความสามารถของตนด้วยความกลัวเสียหน้า

ณมือ

หลังจากซื้อร้านห่านจีมาแล้วก็เหลือเงินเพียงสองร้อยตำลึง จากนั้นก็ใช้ซื้อโบสน ซื้อเครื่องมือทำรูปอีก ในโรงชุบเหลือเงินอีกเท่าไคนั้น นางรู้ดียิ่งกว่าใคร!

แต่ว่าจะเปิดกิจการทำการค้าขายทั้งที่ เงินที่ควรจะจ่ายก็ต้องจ่าย "ข้ารู้..." มู่ห้วนซิวพยักหน้า "เจ้าจ่ายเงินอย่างเดี๋ยวก็นพอ เจ้าแก่จะเอาเงินกลับมาในไม่ช้า"

"...จริงหรือ!" ซวีหย่งถามต่อ "แล้วเจ้าแก่จะกลับมาเมื่อใด"

จะเปิดกิจการอยู่แล้ว ทว่าเจ้าแก่กลับยังไม่ยอมปรากฏตัว ในใจเขาให้รู้สึกว่างเปล่ายิ่งนัก

เรื่องเงินนั้นมิใช่เรื่องจริง!

ไม่ว่าจะผ่านไปอีกกี่วัน นางก็ไม่มีเงินกลับมา มองดูหน้าตาจริงจังของสวีหย่งแล้ว มู่ห้วนซิวก็แอบยิ้มเศร้า "โกลั้แล้ว..." นางตอบอย่างอึ้ง "เจ้าไปกับหลวงเจ็งอี่ บอกสำนักคุ้มภัยหงหย่วนว่าโรงชุบไปเยี่ยคิดจะร่วมมือกับพวกเขาในระยะยาว ให้เงินปีละหนึ่งร้อยตำลึง วางเงินมัดจำก่อนสิบตำลึง ให้พวกเขาส่งคนมาในวันนี้เลย"

"สิบตำลึง!" เสียงพูดของสวีหย่งผิดเพื่อนไป ว่าจ้างสำนักคุ้มภัยขนาดเล็กยังใช้เงินไม่ถึงสิบตำลึงเลย

ทั้งคนในสำนักคุ้มภัยขนาดเล็กก็ไม่ได้ทำให้ขายหน้าอีกด้วย!

"แค่สิบตำลึง ไม่ว่าเจ้าจะใช้วิธีใด ตอนเย็นข้ากลับมาต้องเห็นคนของสำนักคุ้มภัยหงหย่วนมาคุ้มกันบ้านให้ข้า" มู่ห้วนซิวจับโต๊ะแล้วยืนขึ้น เตรียมจะเดินหนีไป

เอาเงินสิบตำลึงไปจ้างผู้คุ้มกันของสำนักหงหยวน เรื่องนี้จะต้องมี
คนทางนั้นด่าอยู่บ้าง ในเมื่อกระเป๋าคาดเงิน นางก็จนปัญญาแล้วจริงๆ
ปล่อยให้ชวีหย่งปวดหัวแทนนางดีกว่า

"อา..."

ชวีหย่งยังคิดอยากพูดอะไร แต่ซานนี่เออร์เคาะประตูเดินเข้ามา
เสียก่อน "รถม้าเตรียมพร้อมแล้ว ท่านลู่เร่งให้เจ้ารีบออกไป"

มู่หวังชีวโล่งอก ก่อนจะรีบก้าวเท้าเดินออกไปทันที

อ้าปากอยู่ครู่ใหญ่ ชวีหย่งก็พูดโอดครวญออกมา "นี่...ไม่เท่ากับไป
อธิษฐานขอลูกจากเทพเจ้าหรือ"

45

"ไปสนหอมเจ้าเป็นคนทำจริงหรือ" พอลงจากรถม้า มู่หวันซิวก็ถูก
เหยาจิ้นขวางหน้าไว้ทันที

นี่เป็นไปได้อย่างไร!

ตีให้ตายนางก็ไม่เชื่อว่าคนงานรับจ้างตัวเล็กๆ ที่ไม่รู้จักแม่แต่
วัตถุดิบเครื่องหอมจะเป็นสุดยอดอัจฉริยะทางด้านปรุงเครื่องหอมไปได้

มู่หวันซิวไม่สนใจเหยาจิ้นแม้แต่บ่อย นางหันไปสั่งการหลิ่เหล่าฮั่น
"ท่านลุงกลับไปก่อนเถอะ"

หลิ่เหล่าฮั่นพยักหน้า "ลุงทำงานเสร็จแล้วจะมารับเจ้า"

"...บอกมา เจ้าไปขโมยสูตรลับของใครมาอีก!" เห็นมู่หวันซิว
ไม่สนใจ เหยาจิ้นจึงพูดเสียงแหลมขึ้นมาทันที

คนทั่วทั้งเมืองชั่วหยางล้วนรู้ว่ามู่หวันซิวไม่รู้เรื่องเครื่องหอม
หากตนเองพูดต่อหน้าคนอื่นว่าอีกฝ่ายขโมยสูตรลับ ไม่ว่าจะเรื่องนี้

จะจริงหรือเท็จ ขอเพียงนางยื่นพุดใต้เตียงเสียงดังตรงนี้ ชาวลือก็กระจายออกไปไกลราวกับติดปีกในทันที

ที่เรียกกันว่าลือสามคนกลายเป็นลือจริง* เชื่อว่าลี้จวินที่เป็นเหมือนเทพนั้นจะต้องได้ยินแล้วแน่นอน เขาคงไม่พอใจมู่หวนซิวเช่นกันไม่ว่าอย่างไรวันนี้นางต้องทำให้มู่หวนซิวเสียชื่อให้ได้ จะไม่ยอมให้ลี้จวินรู้ว่ามู่หวนซิวมีความสามารถล้ำเลิศเช่นนี้เด็ดขาด!

"ขโมยหรือ..." หลี่เหล่านั่นขึ้นรถม้าไปแล้ว พอได้ยินคำพูดของเหยาจิ้นจึงกระโดดลงมาอีกครั้ง "ขโมยของบ้านเจ้าหรือ!...แน่ใจหรือว่าบ้านเจ้ามี"

หลี่เหล่านั่นถลึงตาใส่เหยาจิ้น เส้นเลือดบนหน้าผากปูดโปนให้เห็นรางๆ ขนาดเขาที่เป็นคนไม่ค่อยพุดก็รู้สึกโกรธแล้วจริงๆ

มู่หวนซิวเป็นหญิงสาวตัวคนเดียวที่มีชีวิตน่าสงสาร กว่าจะมาถึงวันนี้ก็ผ่านมาอย่างไม่ง่ายนัก ได้รับความลำบากมากมาย ตอนนี้นางเพิ่งจะโดดเด้นก็มีคนทนมโห่โวยงใจมาทำให้นางเสื่อมเสียชื่อเสียแล้ว

เห็นอีกฝ่ายหลงกล เหยาจิ้นจึงส่งสายตาให้จินไซ

จินไซพุดโวยวายเสียงดัง "ข้าว่าแล้วว่าเจ้าต้องเป็นนางจิ้งจอกมาตั้งแต่เกิดจริงๆ หลอกล่อให้คุณชายเฮยหลงไหลไม่พอ คิดไม่ถึงว่าเจ้าจะกินทั้งแก่และเด็ก แม้แต่คนแก่อายุมากก็ยังกัดไปทั่วราวกับเป็นหมาบ้า!"

"เจ้า..." หลี่เหล่านั่นโกรธจนริมฝีปากสั่น

* ลือสามคนกลายเป็นลือจริง เป็นสำนวน หมายถึงคำโกหกเมื่อพุดกันมากๆ เข้า ผู้คนก็จะเชื่อว่าเป็นเรื่องจริง

จินไซทำเสียงฮึดฮัด "ไม่ดูเสียบ้างว่าเจ้ามีฐานะอะไร คุณหนูใหญ่ เป็นคนที่เจ้าจะมาตะคอกได้หรือ!" สีหน้านางพลันเปลี่ยนไปทันที ก่อนจะโบกมือไปทางด้านหลัง

มีคนหลายคนปรากฏตัวออกมาจากกลุ่มคน ล้อมคนทั้งสองไว้ตรงกลางในพริบตา

ความคิดสว่างวาบขึ้น มู่ห้วนชีวพบว่านี่มิใช่เรื่องบังเอิญ เป็นเหยาเงินที่ตั้งใจมาหาเรื่อง!

เมื่ออยู่ภายใต้สายตาของทุกคน แม้เหยาเงินไม่กล้าทำอะไรน่างจริงจัง แต่นี่เรียกว่ายิงปืนยิงดำ ครั้งนี้เหยาเงินจงใจมาป้ายสีนาง โดยเฉพาะ หากนางตอบโต้แม้เพียงประโยคเดียวก็จะเกิดความเสียหายในทันที

...ทำอย่างไรดี

มู่ห้วนชีวกวาดตามองคนของเหยาเงินที่ล้อมนางกับหีบเหล่าอันเอาไว้มองก็พบว่าฝ่ายตนเองมีคนอยู่น้อยกว่า ตอนนี้อาจจะไปก็ไปไม่ได้แล้ว

"อาจารย์ไป ไม่ได้เจอกันเสียนาน" กำลังตกอยู่ในสถานการณ์ที่ยากลำบาก หลงจู้ชีแห่งร้านขายรูปเทียนเฟิงก็เดินนำคุณชายชุดม่วงฝ่ากลุ่มคนเข้ามา เขามองเหยาเงินแวบหนึ่ง แล้วหันไปพูดกับคุณชายผู้นั้น "...ท่านนี่ก็คืออาจารย์ไปที่คุณชายต้องการพบ"

"คารวะแม่นางไป..." พวกเขาทำเหมือนมองไม่เห็นสายตากินเลือดกินเนื้อของพวกเหยาเงิน คุณชายผู้นั้นรวบพัดเก็บ ก่อนจะประจบมือคารวะมู่ห้วนชีว

"ใครกัน กล้า..." เห็นว่าจะทำสำเร็จอยู่แล้ว กลับถูกคนอื่นยื่นขา

เข้ามาสอดดออย่างฉับพลัน เหยาจิ้นจึงหันหน้ากลับไปอย่างโมโหก่อนจะตะลึงไป

เป็นคุณชายที่สง่างามมาก ทว่ากลับมีรังสีอำมหิตที่รุนแรง

ชุดผ้างามสีม่วงสดทั้งตัว ใบหน้านวลราวกระเบื้องเคลือบ น่าหลงใหล คิ้วเรียวชี้ตัววัดขึ้น ดวงตาเล็กรีสวยงามฉายรังสีอำมหิต ออกมารางๆ ทำให้คนไม่กล้าจ้องมองตรงๆ เขานับว่าเป็นบุรุษรูปงาม เช่นเดียวกัน หากจะพูดว่าหลิวจินงดงามราวเทพเซียน เช่นนั้นคนผู้นี้ ก็เป็นผู้มีความงดงามราวกับภูตผีปีศาจ

ถึงแม้จะเอาแต่ใจจนเคยชิน ฟ่าไม่กลัวดินไม่เกรง แต่เหยาจิ้นก็รู้ว่า ยามนี้ไม่ควรพูดอะไรออกมา ประสานสายตาอำมหิตเย็นเยือกนี้แล้ว บ่าวไพร่ที่ถลกแขนเสื้อเตรียมจะทำร้ายหลิวเหล่าอันก็ยิ่งหวาดกลัว ไม่กล้าเข้าไป

เขามาที่นี่ได้อย่างไร

เห็นหน้าคนผู้นี้แล้ว มู่หวันซิวก็ตกใจจนพูดอะไรไม่ออก

หวงฝูอวี่...ผู้สืบทอดตระกูลหวงฝู หนึ่งในสี่ยอดตระกูล ในชาติก่อน เขาเคยช่วยนางจากอันตรายไว้หลายครั้ง แม้หวงฝูอวี่จะเป็นพี่น้องร่วมสาบานของคนผู้นั้น แต่ในชีวิตที่ไม่เหลืออะไรของนาง เขาก็เป็นผู้เดียวที่ทำให้นางรับรู้ถึงความอบอุ่น เป็นคนที่ทำให้นางแค้นไม่ลง

"แม่นางไป..." หวงฝูอวี่เห็นท่าทางหญิงสาวตกตะลึงมาจนชินแล้ว เขาจึงหัวเราะออกมา ก่อนจะเรียกนางเสียงเบา

"คุณชายหวง..." มู่หวันซิวตั้งสติคืนมาพลงยอตัวค้ำน้ำหนักน้อยย คิดจะเรียกว่า 'คุณชายหวงฝู' พออ้าปากก็นึกได้ว่าในชาตินี้นางกับเขา

เพิ่งได้เจอกันครั้งแรกจึงรีบเปลี่ยนคำพูด "คารวะคุณชาย..."

รอยยิ้มบนใบหน้าหวงผู้วิ้งใจไป ก่อนมองสำรวจมุมหัวนชีวแวนหนึ่ง "แม่นางไปเคยเจอเข้ามาก่อนหรือ" เมื่อครุ่นนางเหมือนคิดจะเรียกเขาว่า หวงผู้

เคยเจอ...แต่เป็นในชาติก่อน

ในใจตอบไปหนึ่งประโยค ก่อนที่มู่หัวนชีวจะสายหน้าเงียบๆ

หวงผู้วิ้งใจขมวดคิ้ว นิ่งเงียบไปชั่วครู่ "...แม่นางไปสนใจจะไป เมืองต้าเยี่ยหรือไม่"

เมืองต้าเยี่ย?!

ความหมายของเขาก็คืออยากให้นางไปทำงานให้ตระกูลหวงผู้ อย่างนั้นหรือ

ชื่อเสียงแม้จะเทียบกับตระกูลหลี่ไม่ได้ แต่ตระกูลหวงผู้ในเมืองต้าเยี่ยก็มีร้านเครื่องหอมชื่อดังหลายแห่ง คนผู้นี้แม้จะทำการโหดเหี้ยม แต่ก็ให้ความสำคัญในเรื่องคุณธรรมอย่างมาก ถ้าไปเมืองต้าเยี่ยแล้ว มีเขาช่วยคุ้มครองก็ไม่เลวเลย ทว่าความคิดของนางจำต้องหยุดลง ก่อนจะสายหน้า "ข้าทำสัญญากับผู้อื่นไว้แล้ว หลังงานประชันเครื่องหอม ต้องไปเมืองต้าเยี่ยเช่นกัน"

"...แม่นางไปทำสัญญากับใคร" หวงผู้วิ้งมีท่าทางตกใจ ตอนที่แม่นางไปผู้นี้ออกจากงานประชันเครื่องหอมไปเมื่อวาน เขาก็สั่งให้คนจับตาดูนางไว้ตลอด คิดไม่ถึงว่าเจอตัวแล้วยังถูกคนตัดหน้าไปก่อนอีก "ตระกูลหลี่หรือ"

หวงผู้วิ้งแอบถอนใจอยู่ภายใน เขามักจะซ้ากว่าหลี่จวินไปหนึ่งก้าว

เสมอ!

...นางไม่รู้เช่นกันว่าผู้ใด

มู่หวันชิวอี้มเศร้า ไม่ได้พูดอะไร

ในดวงตาหวงผู้่อก็ผิดหวังอยู่บ้าง เขากวาดตามองบ่าวของเหยาจิ้น
อย่างเอ็นช่า ทำให้ทุกคนตัวสั่นงันงก พวกกันเดินถอยหลังไปหลายก้าว

"ท่านลุกกลับไปก่อนเถอะ" มู่หวันชิวฉวยโอกาสพูดขึ้น

"อาซิว..." เมื่อเผชิญหน้ากับเหยาจิ้นและกลุ่มบ่าวไพร่หลายคนเช่นนี้
หลี่เหล่าฮั่นก็รู้สึกไม่วางใจอยู่บ้าง

"มีคุณชายท่านนี้อยู่ ข้าไม่เป็นไรหรอก" ถึงแม้หวงผู้่อจะไม่พูด
แต่นางก็รู้ได้ว่าเขาต้องช่วยนางแน่นอน ในชาติก่อนเขาเป็นคนที่
ช่วยเหลือนางมาโดยตลอดจนเกือบจะกลายเป็นศัตรูกับ 'เขา' คนนั้น

มองไปซ้ายขวาแล้ว หลี่เหล่าฮั่นก็ลังเลอีกครู่หนึ่ง ก่อนจะหมุนตัว
กลับไปทীরถม้า ดึงเชือกบังคับม้าแล้วก็ลงแฉ้อย่างแรง "ไป..."

บ่าวของเหยาจิ้นจะเข้าไปอีกครั้ง แต่เมื่อประสานกับสายตาอำมหิต
ของหวงผู้่อก็จำต้องถอยหลังกลับไปอีกครั้ง พลางมองหน้าเหยาจิ้น
อย่างหวาดหวั่น

"สูตรลับการทำไบสนหอมของแม่นางไปมอบให้ข้าได้หรือไม่"
มองดูรถม้าของหลี่เหล่าฮั่นแล่นออกไปไกลแล้ว หวงผู้่อจึงหันหน้ามา
อีกครั้ง

"เอ่อ..." มู่หวันชิวลั้งเลอยู่ครู่ "ข้าได้มอบสูตรลับการทำไบสนหอมนี้
ให้แก่คุณชายเฮยแห่งโรงชุบไปเรียบร้อยแล้ว" ในเสียงพูดมีความเสียดายจางๆ
เจือปนอยู่

หวงผู้่อวี่มีบุญคุณกับนางเสมอ หากเป็นไปได้นางก็ยินดีจะช่วยเขา แต่โรงรูปไปเยี่ยถือเป็นเรื่องชีวิตของนาง ที่นั่นจะตัดสินชะตาชีวิตในอนาคต ในชาตินี้เพื่อให้มีชีวิตที่ดีแล้ว นางจะเดินผิดพลาดไม่ได้เป็นอันขาด

หวงผู้่อวี่รู้สึกเศร้าใจ เขาถอนหายใจด้วยความเสียดาย แต่ก็ยิ้มขึ้นมาทันควัน "ความหมายของแม่นางไป..." เขามองหน้าผู้หญิง "คือ...ตระกูลหลีกี้ไม่ได้สูตรลับนี้หรือ"

ผู้หญิงฉีกยิ้มกลางพยับหน้า "ใช่แล้ว"

"ดี..." หวงผู้่อวี่พูดติดกันสองที่ "อาจารย์..."

กำลังพูดคุยกันอยู่ เจ้าหน้าที่สนามแข่งขันก็เดินแหวกกลุ่มคนเข้ามาใกล้ "อาจารย์ไป ทุกคนมากันพร้อมแล้ว หัวหน้าสมาคมอินขอเชิญท่านขึ้นไปด้านบน"

ทุกคนมองขึ้นไปบนลานประชัน ไม่รู้ว่าผู้ตัดสินเข้าประจำที่ตั้งแต่เมื่อใด กุฉินก็กำลังขมวดคิ้วมองมาทางนี้

"แม่นางไปเชิญ..." หวงผู้่อวี่ขยับตัวเปิดทางให้ "ขออวยพรให้แม่นางไปประสบความสำเร็จ ซึ่งความเป็นสุดยอดในรอบสุดท้ายนี้มาให้ได้"

"ขอบคุณคุณชาย..." ผู้หญิงยิ้มอ้อมตัวคำนับเบาๆ

"คุณหนู..." มองดูผู้หญิงก้าวขึ้นไปบนบันไดที่ละก้าวแล้ว จินไซจึงเอ่ยเรียกเหย้าจินเสียงเบา

มองดูแผ่นหลังของหวงผู้่อวี่ที่อยู่ไม่ไกล เหย้าจินก็สะบัดแขนเสื้อ "วันนี้ยอมนางไปก่อน!"

การประชันเครื่องหอมรอบสุดท้ายมีเพียงอันดับหนึ่งของกลุ่มย่อย
สามกลุ่มมารวมแข่งขัน ชุนมือไวกับเช่าเหวินมาถึงนานแล้ว พอเห็น
มู่หวนฉิวขึ้นมาด้านบน กุฉินก็พยักหน้าให้หัวหน้าสมาคมอิน

"เริ่มกันเถอะ"

บ่าวเดินขึ้นหน้าไปตีระฆังในทันที ก่อนจะตะโกนให้ทุกคนอยู่ใน
ความสงบ

ทุกคนค่อยๆ เงียบเสียงลง

กุฉินพูดพอเป็นพิธีแล้ว หัวหน้าสมาคมอินก็ลุกขึ้นพลางเดินมา
ข้างโต๊ะไม้แดงที่อยู่ด้านหน้า หัวข้อการประชันเครื่องหอมได้ร่างไว้
ก่อนแล้ว ถูกพับใส่ไว้ในกระบอกลูกไม้ใผ่ มีทั้งหมดสามข้อ

หัวหน้าสมาคมอินประกบหมัดคารวะทุกคนที่ลานด้านล่าง ก่อนจะ
ดึงหัวข้อแรกออกมาจากกระบอกลูกไม้ใผ่อย่างสบายอารมณ์ แล้วเปิดออก
ต่อหน้าทุกคน "วัตถุสิบไม่จำกัด ลอกเลียนกลิ่นมะลิภายในสามวัน!"

ลอกเลียนกลิ่น?

หัวข้อออกมาแล้ว ผู้คนด้านล่างก็มีเสียงดังอื้ออึง

ที่เรียกว่า 'ลอกเลียนกลิ่น' ก็คือการใช้วัตถุสิบหนึ่งอย่างหรือ
มากกว่ามาปรุงให้เกิดกลิ่นของวัตถุสิบเครื่องหอมอีกอย่างหนึ่ง ซึ่ง
ในการลอกเลียนกลิ่นนี้ สิ่งสำคัญก็คือจมูกของนักปรุงเครื่องหอม
หากจะให้ถึงใน 'ระดับสมจริง' ได้นั้น อย่างมากต้องใช้ความเชี่ยวชาญ
เป็นพิเศษของจมูกนักปรุงเครื่องหอม และต้องมีความแม่นยำในการ
จำกลิ่นเป็นพิเศษด้วย

พลาดไปเพียงนิดก็จะทำให้เกิดข้อผิดพลาดอันใหญ่หลวง

ซึ่งเรื่องนี้ต้องอาศัยประสบการณ์ที่ยาวนาน ทำมานับร้อยนับพัน ครั้งจึงจะทำได้ ไม่เพียงแคเสียเวลาและเสียแรงกายเท่านั้น ในการลอกเลียนกลืนนี้ยังต้องเป็นระดับความสามารถของนักปรุงเครื่องหอมที่สูงมากด้วย ในแคว้นต้าโจวนี้ แม้แต่นักปรุงเครื่องหอมระดับสูงก็อาจจะทำไม่ได้ ยิ่งไปกว่านั้น ในเมืองซั่วหยางนี้แค่จะมีนักปรุงเครื่องหอมระดับหนึ่งปรากฏขึ้นสักคนก็เป็นเรื่องที่ทำได้ยากยิ่งแล้ว

แล้วจะมีคนลอกเลียนกลืนออกมาได้อย่างไร!

อ่านหัวข้อจบแล้ว สายตาหัวหน้าสมาคมอินกิมองมาที่มู่หวันชีวิตอย่างร้อนแรง หัวใจของเขายกสูงจนถึงคอหอย

หญิงสาวผู้นี้จะเป็นเหมือนที่ปรมาจารย์กู่คาดเดาหรือไม่...นางจะลอกเลียนกลืนเป็นจริงหรือ

ในงานเลี้ยงเมื่อวาน ตอนที่มู่หวันชีวิตดึงผ้าคลุมหน้าสีดำออก ทันทีที่ประสานกับดวงตากลมโถ่ล้าลิกนั้นแล้ว หัวหน้าสมาคมอินกิมก็รีบไปถึงหญิงสาวเสื้อผ้าขาดรุ่มคนนั้นในอดีต คนที่ติดหัวดลมหนาวแล้วยังเดินโง่ๆ จะเข้าไปในสนามแข่งขันเพื่อให้ได้แขวนชื่อ

ในตอนนั้นอาการสงบนิ่งที่แผ่ออกมาจากตัวนางแตกต่างไปจากเสื้อผ้าขาดรุ่มและอายุอานามของนางยิ่งนัก ทำให้ความทรงจำของเขาย้อนกลับมาอีกครั้ง

นางเป็นไข่มุกสวยงามที่ซ่อนตัวอยู่ท่ามกลางชาวบ้านจริงๆ แต่น่าเสียดายที่ได้ห้านี้ไม่มียาใดช่วยแก้ความเสียใจ ตอนนั้นเขาพลาดไปแล้วจริงๆ

เวลาเพียงครึ่งปีนางมิใช่หญิงสาวสวมเสื้อผ้าขาดรุ่มผู้นั้นอีกแล้ว

หากเขามีบุญคุณกับนางเพียงนิดก็คงทำให้นางสำนึกบุญคุณอย่างมากแล้ว
ตอนนี้เฮียหมู่แห่งโรงชุบไปเฝ้าว่าจ้างนางไปก่อน แม้อยากได้ตัวนาง
เพียงใด เกรงว่าตนเองจะต้องยอมเสียอะไรที่มากกว่านี้

แต่ว่าหากนางลอกเลียนกลืนได้จริง ต่อให้ต้องจ่ายราคาที่สูงเทียม
ฟ้าก็นับว่าคุ้มค่า!

ในเมืองชั่ววอยางไม่ขาดนักปรุงเครื่องหอม ที่ขาดก็คืออัจฉริยะชั้นสูง
อย่างมู่ห้วนชิวผู้นี้ เวลาเพียงหนึ่งปีนางเปลี่ยนจากคนงานรับจ้างที่ไม่รู้อะไร
เกี่ยวกับวัตถุดิบเครื่องหอมเลยแม้แต่หยดเดียว มาเป็นนักปรุงเครื่องหอม
ที่มีคนจับตามองอย่างมาก ความสำเร็จเช่นนี้เป็นสิ่งที่คนไม่รู้ตั้งเท่าไร
ต่อสู้อมาทั้งชีวิตแล้วก็ยังไม่กล้าคิด!

ถึงแม้จะเป็นแคว้นใหญ่ในการปรุงเครื่องหอม แต่แคว้นต้าโจว
ไม่ได้ผลิตเครื่องหอมใหม่ๆ มานานแล้ว สูตรสูตรหนึ่งเมื่อใช้งานแล้วก็
จะเข้าไปอีกหลายสิบหลายร้อยปี ไม่ต้องพูดอย่างอื่นเลย วัตถุดิบที่
หาได้ยากนั้นก็น้อยลงทุกที จนวงการนี้แทบจะเหี่ยวแห้งอยู่แล้ว
แคว้นต้าโจวในยามนี้จึงต้องการสูตรใหม่อย่างเร่งด่วน จำเป็นต้องผลักดัน
สิ่งใหม่ๆ นำมาปรับส่วนประกอบของวัตถุดิบใหม่อีกครั้ง ไม่เช่นนั้นกิจการ
เครื่องหอมของแคว้นต้าโจวคงจะเดินไปสู่ความโรยราอย่างช่วยไม่ได้แน่

หากว่านางลอกเลียนกลืนหรือรังสรรค์กลืนได้จริง บางทีการปรากฏตัว
ของหญิงสาวผู้นี้อาจจะนำมาซึ่งการติดปีกบินของกิจการปรุงเครื่องหอม
ในแคว้นต้าโจวก็ได้!

หากนางเป็นคนของตนเอง นั่นจะเป็นความภาคภูมิใจมากเช่นใดเล่า
ด้วยยังไม่รู้ว่ามู่ห้วนชิวทำสัญญา กับตระกูลหลี่แล้ว เห็นนาง

ก้มหน้าลงครุ่นคิดอย่างหนักและจริงจัง หัวหน้าสมาคมอินราวกับเห็นภาพของตนเองเปล่งแสงสว่างยื่นอยู่บนยกพื้นสูง ได้รับความนับถือจากคนนับหมื่น หัวใจที่ตื่นเต้นกระหน่ำเร็ว เลือดที่ร่างกายพุ่งขึ้นมาที่ใบหน้า

ขณะที่มีอีกคนกำลังตื่นเต้นเช่นเดียวกัน ทว่าความคิดกลับแตกต่าง กูฉินกั๊นหายใจมองหน้ามู่ห้วนซิว หากนางสามารถลอกเลียนกลืนมะลิได้จริง ก็หมายความว่าตำราลับตระกูลเว่ยตอกอยู่ในมือของนางแน่นอน!

ที่ปรมาจารย์เว่ยถุกขนานนามว่าเป็นปรมาจารย์อันดับหนึ่ง สาเหตุหลักก็เพราะนางสามารถลอกเลียนกลืนและรังสรรค์กลืนได้ สามารถใช้งานกลืนต่างๆ ได้อย่างชำนาญตามใจ โดยเฉพาะกลืนมะลิที่นางทำลอกเลียนขึ้นมา นั้นยอดเยี่ยมและเหมือนจริงมาก ลือกันว่าขนาดผู้ที่ได้ชื่อว่าเป็นนักปรุงเครื่องหอมระดับเทพอย่างฉิวหมินดมอยู่นานก็ยังไม่แยกของจริงของปลอมไม่ออก เห็นได้ชัดว่านางลอกเลียนกลืนได้สมจริงมากเพียงใด

แต่น่าเสียดาย...เคล็ดลับเหล่านั้นล้วนหายสาบสูญไปหมดแล้ว

ลงมือก่อนย่อมได้เปรียบ เมื่อวานกูฉินจึงส่งคนไปค้นที่พักของมู่ห้วนซิว แม้จะไม่ได้อะไรแต่นางก็ไม่ล้มเลิกความตั้งใจถึงได้ออกหัวข้อนี้มาทดสอบ ในแวตเวลาที่เฝ้ารอคอยอยู่นั้นฉายความโหดเหี้ยมให้เห็นราวๆ หากวิชาลับตระกูลเว่ยตอกไปอยู่ในมือของหญิงสาวผู้นี้จริง เช่นนั้นถึงแม้อีกฝ่ายจะมีพลังวิญคอบปกป้องอยู่ก็จะปล่อยให้ชีวิตรอดไม่ได้!

...เป็นการลอกเลียนกลืนได้อย่างไร

หากข้าสามารถลอกเลียนกลืนได้จริง ข้าจะมาแข่งขันแย่งชิงอะไรที่นี้ ยามนี้ไม่กลายเป็นคนระดับเทพอย่างกูฉินไปแล้วหรือ!

เซ้าเหวินรู้สึกลังเลอยู่บ้าง เขาจึงรับกระดาศมาดูแล้วดูอีกด้วย

ท่าทางที่เศร้าสลด ก่อนจะซ่อนตามองไปทางมู่หวนซึ่งหัวกับซุนเมื่อไว

ซุนเมื่อไวประกบหมัดพูดกับผู้ตัดสินเสียงดัง "หัวข้อนี้ข้าทำไม่เป็น
ขอยอมแพ้!"

เซาเหวินยังคงกัดฟันไม่ยอมแพ้ เขาจับจ้องมู่หวนซึ่ง

มู่หวนซึ่งหัวใจเต้นรัว ลอกเลียนกลืนมะลิที่ง่ายมาก ในตำรา
ปรุงเครื่องหอมตระกูลเว่ยมีสูตรไว้ให้แล้ว หลังจากที่เอาดอกส้มและ
ดอกสุ่ยเขียนมาผ่านกรรมวิธีพิเศษ ก็สามารถลอกเลียนกลืนมะลิได้
อย่างสมจริง

ตำแหน่งสุดท้ายในวันนี้ต้องเป็นของนางแน่นอน!

กำลังจะเอ่ยปากก็เหลือบเห็นในดวงตากลูฉินฉายแววโหดเหี้ยมออกมา
นางรู้สึกตกใจ

เหตุใดลูฉินจึงออกหัวข้อนี้มาล่ะ

มองดูทั่วแคว้นต้าโจว จะมีสักกี่คนที่สามารถลอกเลียนกลืนได้
หากมีความสามารถนั้นจริง ปานนี้คงได้เป็นปรมาจารย์ชื่อดังไปแล้ว

เหลือบเห็นใบหน้าเศร้าสลดเหมือนสูญเสียมารดาของเซาเหวินแล้ว
มู่หวนซึ่งหัวก็ว่าอุ่นใจ แต่นางกลับรู้สึกว่ามีบางอย่างผิดปกติ ทว่าใน
ความร้อนใจนั้น นางกลับคิดอะไรไม่ออก

"อาจารย์ไปสามารถลอกเลียนกลืนออกมาได้หรือไม่" ลูฉินลั่น
ลมหายใจแล้วมองนางเงิบๆ

ความคิดพลันบังเกิด มู่หวนซึ่งหัวราวกับจับสังเกตอะไรได้ "ข้า...ข้าก็
ทำไม่เป็นเช่นกัน" นางยื่นกระดาษให้เซาเหวิน "...อาจารย์เข้าลอกเลียนกลืน
ออกมาได้หรือไม่"

เขาเหวินสายหน้าอย่างยินดี "ข้าก็ทำไม่เป็นเช่นกัน"

ที่ลานด้านล่างมีเสียงอื้ออึงดังขึ้น

"อาจารย์ไปลอกเลียนกลืนออกมาไม่ได้จริงหรือ" กุฉินถามอีกรอบ
ในน้ำเสียงนั้นนางสงสัยว่ามู่หวันซิวกำลังซ่อนเร้นอะไรอยู่

ทำให้บริเวณด้านล่างเงียบเสียงลงอีกครั้ง

"ข้าเกิดมาโง่ทึ่ม ทำให้ปรมาจารย์ผู้ต้องผิดหวังแล้ว" มู่หวันซิวพูดจา
คลุมเครือ

มองมู่หวันซิวอย่างใช้ความคิดแวบหนึ่ง กุฉินก็พยักหน้าไปทาง
หัวหน้าสมาคมอิน "เปิดอีกข้อหนึ่ง"

"...แยกแยะกลิ่นต่อไปนี้ แล้วบอกสรรพคุณของมัน!" หัวหน้า
สมาคมอินประกาศเสียงดัง

สิ้นเสียงพูดก็มีบ่าวในสนามแข่งขันถือถาดไม้แดงสลักลายคลุม
ด้วยผ้าไหมสีแดงถาดหนึ่งขึ้นมา

ผู้คนด้านล่างส่งเสียงดังอื้ออึง

แยกแยะกลิ่น!

หัวข้อนี้เป็นการแยกแยะกลิ่น!

สมาคมกิจการเครื่องหอมบ้าไปแล้วหรือ เพิ่งออกหัวข้อการลอกเลียน
กลิ่นที่มีความยากระดับสูงมา ตอนนั้นก็กลับออกหัวข้อการแยกแยะ
กลิ่นเดี่ยวที่แม้แต่เด็กอายุสามขวบในเมืองซิวหยางยังทำเป็น

แตกต่างจากความตกใจของทุกคน เพราะเหย้าจินกำลังหัวเราะดีใจ
ขึ้นมา "สวรรค์ล้มตาแล้ว แม้แต่ปรมาจารย์ผู้ก็ยังไม่อยากให้นางได้เป็น

สุดยอด"

"เป็นไปได้อย่างไร" จินไซกลับไม่เข้าใจ

"ในรอบแรกนางไม่ติดแม้แต่ร้อยอันดับแรก!"

จินไซเข้าใจในทันที "คุณหนูฉลาดจริงๆ ในพวกเขาสามคน มีเพียงอาจารย์ไปที่แยกแยะกลิ่นไม่เป็น นางจะต้องถูกคัดทิ้งไปก่อนแน่นอน!"

"หึ!" เหยาจิ้นแค้นเสียงสบถเย็นชา "ภายใต้สายตาของทุกคน หากนางแยกแยะกลิ่นไม่ได้ ไม่ต้องให้พวกเราพูดอะไรมากความเป็นใครก็ต้องเชื่อว่าสูตรลับนั้นนางเป็นคนขโมยมา!"

"นี่เรียกว่าได้มาโดยไม่เสียแรงเปล่าเจ้าคะ" จินไซปิดปากหัวเราะออกมา

"...นี่กลิ่นอะไร" กำลังหัวเราะอย่างยินดี จินไซก็ได้ยินเสียงเหยาจิ้นพูดเพิ่มพ้ำว่า "ไม่เชื่อนะเหรอ?" ก่อนที่คุณหนูของนางจะส่ายหน้า "ไม่เหมือน..."

จินไซมองขึ้นไปด้านบนตามสายตาของเหยาจิ้นแล้วค่อยๆ เบิกตากว้าง "นี่เป็นวัตถุดิบเครื่องหอมหรือ เหตุใดบ้างจึงไม่เคยเห็นมาก่อนเลย"

ยังมีคนคิดแบบเดียวกับเหยาจิ้น รอยยิ้มเบิกบานบนใบหน้า เชาเหวินยังไม่ทันจางไปก็ต้องนิ่งงัน เขามองดูภาตไม้แดงสลักลายตรงหน้าที่เปิดผ้าไหมสีแดงออกอย่างงงวย บนนั้นมีไม้รูปร่างประหลาดสีน้ำตาลเหลืองวางอยู่ "นี่คือวัตถุดิบเครื่องหอมหรือ"

...ไม่เชื่อนะเหรอ?

เขาหยิบขึ้นมาลองดมดู ก่อนจะเหลือบมองไฟที่เพิ่งมอดในเตากำยาน ซึ่งตั้งอยู่ไม่ไกลตัวนั้น ที่เข้าได้กลิ่นคงจะเป็นกลิ่นแผ่นไม้เจียนเซียงที่เผาใหม่เมื่อครู่ เขาสายหน้าทันที นี่ไม่ใช่ไม้เจียนเซียง ไม้เจียนเซียงมีเนื้อแข็งไม่อ่อนยวบเช่นนี้

คนมีฝีมือส่วนใหญ่ไม่รู้หนังสือ การแยกแยะกลิ่นวัตถุดิบต้องอาศัยการถ่ายทอดด้วยปากด้วยมือของอาจารย์ การรู้จักวัตถุดิบเครื่องหอมจึงมีอย่างจำกัดเท่ากับที่ตัวเองได้พบเห็น เซ้าเหวินเองก็ไม่ใช่ข้อยกเว้น เขายื่นวัตถุดิบให้แก่ซุนมือไว ในดวงตาฉายความงุนงง

"ใช้น้ำมาทดสอบได้หรือไม่" ลูบอยู่นาน ซุนมือไวจึงเงยหน้าขึ้นถามหัวหน้าสมาคมอิน

ส่งสายตาให้กับกู่ฉินแล้ว หัวหน้าสมาคมอินก็พยักหน้า "ยกน้ำมาอย่างหนึ่ง"

"ลอยขึ้นมาแล้ว..."

น้ำไม่รูปร่างประหลาดสีน้ำตาลเหลืองครึ่งท่อนวางลงไปใต้องน้ำใบใหญ่ที่มีน้ำอยู่เต็ม แรกเริ่มก็ลอยไปลอยมา จมบ้างลอยบ้าง ก่อนที่สุดท้ายจะมาหยุดลอยครึ่งท่อนอยู่ตรงกลางน้ำ ไม่รอให้ทั้งสามเอ่ยปาก คนที่อยู่ด้านล่างก็ตะโกนขึ้นมาพร้อมกัน "ไม่ใช่ไม้เจียนเซียง ไม่ใช่ไม้เจียนเซียง!"

ที่เรียกว่าไม้เจียนเซียง ก็เพราะมันจมน้ำ*

"เจียบๆ!" บ่าวในสนามแข่งขันตีระฆัง เก๊ิงๆๆๆ

"เตรียมพู่กันกับหมึก" เจียบเสียงลงแล้ว หัวหน้าสมาคมอินก็หันไป

* เจิน (沉) แปลว่าจม

สั่งการแล้วหันมาทางพวกหมู่วันชีว "ขอเชิญอาจารย์ทั้งสามท่านเขียนชื่อของวัตถุพิเศษ ลักษณะพิเศษของกลิ่นและสรรพคุณไว้บนกระดาษภายในเวลาครึ่งเค่อ"

นี่ควรจะเป็นไม้เงินเชียง...

มีเนื้อแข็ง ยามลงน้ำก็จม นั่นถือเป็นไม้เงินเชียงชั้นดี แต่ที่คุณภาพแย่สักหน่อยจะกึ่งลอยกึ่งจม อย่างเช่นไม้เงินเชียง ไม้่งสุ่ยเชียง แต่ว่าเหล่านี้เขาล้วนเคยเห็นมาพร้อมกับอาจารย์ทั้งสิ้น ไม่ใช่แบบนี้เด็ดขาด มองดูไม้รูปปร่างประหลาดสีน้ำตาลเหลืองครึ่งท่อนที่กึ่งลอยกึ่งจมในอ่างน้ำแล้ว เซ้าเหวินก็ลั้งเลใจไม่หยุด แอบคิดว่า... มันกลิ่นอะไรกันแน่ ความคิดบังเกิดขึ้นทันใด ไม้หวงสุ่ยเชียง!

ใช่แล้ว!

เขายักหน้าอย่างมุ่มม่น เคยได้ยินอาจารย์พูดไว้ ไม้หวงสุ่ยเชียงพอลงน้ำแล้วก็แทบจะลอยอยู่บนผิวน้ำ ถือเป็นไม้กฤษณาที่คุณภาพแย่ที่สุด แม้จะไม่เคยเห็นด้วยตาตนเองมาก่อน แต่ในชื่อนั้นมีคำว่า 'หวง' อยู่ ซึ่งตรงกับสีน้ำตาลเหลืองในอ่างนี้พอดี สำหรับรูปปร่างที่ประหลาดนั้น ผู้ตัดสินคงจใจทำออกมาให้คนงุนงนเล่นก็เป็นได้

คิดถึงตรงนี้ เซ้าเหวินก็โบกมือเรียกเจ้าหน้าที่แล้วเขียนอักษรออกมา ขุนมือไวก็ให้เจ้าหน้าที่เขียนอักษรลงบนกระดาษอย่างไม่ลังเลใจ เช่นกัน 'ไม้หวงสุ่ยเชียง ของที่แย่ที่สุดในกลุ่มไม้กฤษณา'

หมู่วันชีวกลับเห็นแตกต่างจากทุกคน เมื่อนางมองดูไม้รูปปร่างประหลาดสีน้ำตาลเหลืองครึ่งท่อนที่กึ่งลอยกึ่งจมในอ่างน้ำแล้ว ดวงตาโตลึกล้ำของนางก็เปล่งประกาย

นี่คือไม้ฉีหนานเซียงที่เล่าลือกันหรือ...

นางกะพริบตาอย่างแรง วัดฤติบเครื่องหอมนี้นางเคยเห็นในตำรา รวมวัดฤติบเครื่องหอมตระกูลเว่ยมาก่อน ในนั้นมีภาพประกอบซึ่งนาง จดจำได้ราวกับมีตำรากางอยู่ตรงหน้า

'...ไม้ฉีหนานเซียง กลิ่นหวานเข้มข้นกว่าไม้เงินเซียง เป็นของที่ดีที่สุด ในกลุ่มไม้กฤษณา มาจากแคว้นหนานสี่อ น้อยคนนักในแคว้นต้าโจว จะได้เห็น ถ้าพูดถึงแก้วแหวนเงินทอง เพชรจัดว่าอยู่อันดับแรก ส่วน ไม้ฉีหนานเซียงก็คือเพชรในกลุ่มวัดฤติบเครื่องหอม!'

มู่หวังชิวแอบพึมพำ หัวใจเต้นรัว "วัดฤติบชั้นชื่อที่แพงแบบนี้ ในชาตินี้ข้ากลับมีวาสนาได้เห็นมัน!"

แม้วัดฤติบเครื่องหอมนี้จะไม่ใช่ของนาง แต่ในฐานะคนในวงการ เครื่องหอมนั้น แค่มองโอกาสเห็นก็ทำให้นางใจสั่งได้แล้ว

คนยากจนเช่นนางย่อมไม่มีเงินพอจะซื้อ และไม่มีโอกาสได้เห็น วัดฤติบชั้นชื่อที่แพงเช่นนี้อยู่แล้ว

ในตำรารวมวัดฤติบเครื่องหอมตระกูลเว่ย แม้ไม้ฉีหนานเซียง จะถูกจัดรวมให้อยู่ในกลุ่มไม้กฤษณา แต่พวกมันก็มีความแตกต่างกัน อันดับแรกคือไม้เงินเซียงเนื้อแข็ง ไม้ฉีหนานเซียงเนื้ออ่อน ยกตัวอย่างก็คือ ถ้าเอาไม้ทั้งสองมาแกะสลัก จุดที่ลงมีดของไม้เงินเซียงนั้นจะแข็งราวไฟ ส่วนไม้ฉีหนานเซียงจะอ่อนราวทราย อันดับต่อมา ไม้เงินเซียงชั้นเลิศ ลงน้ำจะจม ส่วนไม้ฉีหนานเซียงจะกึ่งจมกึ่งลอย และด้วยเหตุนี้คนที่ไม่เคย เห็นไม้ฉีหนานเซียงมาก่อนจะเข้าใจผิดคิดว่ามันเป็นวัดฤติบเครื่องหอม ชั้นเลวทั้งสิ้น

ที่สำคัญที่สุดก็คือเมื่อนำมาเทียบกับจันทน์หอมแล้วจะมีกลิ่นที่ไม่เหมือนกัน กลิ่นไม้เงินเชียงไม่มีความหอม กลิ่นหลักของมันมาจากน้ำมันที่อยู่ใไม้ ทั้งยังต้องเอามาเผาไฟจึงจะมีกลิ่นหอมออกมา หากไม่จุดไฟไม้เงินเชียงก็แทบจะไม่มีกลิ่นหอมอะไรเลย ตรงจุดนี้ไม้ฉีนานเชียงกลับไม่เหมือนกัน ไม่จำเป็นต้องเผาไฟไม้ฉีนานเชียงก็สามารถกระจายกลิ่นที่สดชื่นหวานหอมออกมาได้

ยื่นมือไปหยิบไม้หอมในน้ำขึ้นมาแล้ว มูห้วนซิวก็หยิบผ้าเช็ดหน้ามาปิดจมูก

เนื่องจากทุกคนถูกไม้หอมในมือของมูห้วนซิวดึงดูดใจ จึงไม่มีใครทันสังเกตเห็นว่าผ้าเช็ดหน้าในมือของนางนั้นไม่เหมือนใคร เพราะมันทำมาจากขนแกะ

มีกลิ่นสดชื่นหวานหอมจริงดังคาด มูห้วนซิวยกยิ้มมูปากราวกับดอกไม้แย้มบาน

ส่งกระดาษคำตอบแล้ว เข้าเหวินก็หันหน้ามา เห็นมูห้วนซิวกำลังฉีกไม้สีน้ำตาลเหลืองแผ่นหนึ่งเคี้ยวในปาก เขาก็อดยิ้มเยาะไม่ได้

นางไม่รู้เรื่องกลิ่นหอมจริงๆ

วัตถุดิบเครื่องหอมต้องใช้จมูกแยกแยะกลิ่น เป็นครั้งแรกเลยที่เขาเห็นคนใช้ปากเคี้ยวกิน

ช่างแปลกใหม่เสียจริง!

...เข้าปากอ่อนยวบ รสเผ็ดมีน้ำมัน เคี้ยวแล้วติดฟัน มูห้วนซิวไม่ได้สนใจสีหน้าดูถูกของผู้อื่น นางแอบชื่นชมในใจ เป็นจริงดังคาด ตระกูลเว่ยไม่ได้หลอกลวงซ้ำ

คายกากในปากออกมาแล้ว มู่หวนชีวิตก็หิบบัพู่กันขึ้นมาอย่างมั่นใจ

หัวหน้าสมาคมอินประกาศผลการแข่งขันด้วยความตื่นเต้นอย่างยิ่ง
"...เป็นไปได้อย่างไร นี่เป็นไปได้อย่างไร" เซ่าเหวินตกใจจนสิ้น
ไปทั้งตัว เขาลืมไปเลยว่าตนเองกำลังยืนอยู่บนเวที เอาแต่ส่ายหน้า
ราวกับเป็นไขจับสิ้น "ไม่น่าเกลียดขึ้นนั้นไม่ใช่หวงสูเซียง!"

ทันใดนั้นก็ขึ้นได้ว่าเคยได้ยินอาจารย์พูดว่า 'แคว้นหนานสี่
มีฉีหนานเซียง แผ่นเดียวมีค่านับทองพันชั่ง...'

เซ่าเหวินยื่นมือไปหิบบู่ไม่น่าเกลียดที่ถูกวางกลับไปบนถาดไม้แดง
สลักลายขึ้นนั้นขึ้นมาอีกครึ่งพลังสุดคมอย่างแรง สีหน้าของเขาค่อยๆ
เปลี่ยนเป็นซีดขาวแล้วทรุดนั่งลงอย่างช้าๆ...

"เป็นอัจฉริยะจริงดังคาด นางได้เป็นสุดยอดฝีมือจริงๆ" มองดู
หัวหน้าสมาคมอินมอบก้อนเงินวาววับหนึ่งร้อยตำลึงและป้ายรางวัลชิ้นหนึ่ง
แก่มู่หวนชีวิตจากที่ไกลแล้ว หวงฝูอู่วีก็โบกพัดพลางถอนหายใจ ก่อนจะ
หันไปสั่งการองครักษ์ข้างกาย "รีบไปสืบเรื่องของเฮยมู่ ไม่ว่าจะอย่างไร
ต้องเกลี้ยกล่อมให้เขาร่วมงานกับตระกูลหวงฝูให้ได้"

รวบพัดเสียดังเพ็ยะแล้ว ดวงตาเรียวยาวดวงมนนั้นก็ฉายรังสีอำมหิต
เย็นเยือก

ครั้งนี้ข้าจะให้หลี่จวินชิงตัดหน้าไม่ได้อีก!

เป็นไปได้ได้อย่างไร!

คนที่แม้แต่ทดสอบรอบแรกก็ยังไม่ผ่าน คนงานรับจ้างที่หลอกลวง
แย่งชิงชื่อเสียงอาจารย์ผู้นี้กลับได้ตำแหน่งสุดยอดฝีมือมา!

เหนือกว่าคุณหนูใหญ่ตระกูลเหยาของข้าที่ได้ชื่อว่าเป็นอัจฉริยะ
การปรุงเครื่องหอมมากนัก!

จินໄໝมองคുമู่หัวนั้ชีวิตที่ยืนอยู่ตรงจุดที่ทรงเกียรติที่สุด อีกฝ่าย
คลุมหน้าด้วยผ้าดำ อากัปกริยาฉายรังสีของความสูงศักดิ์ราวกับเทพธิดา
จุติลงมาด้วยท่าทางที่น่าเกรงขาม

ทุกคนที่อยู่ด้านล่างพากันคึกคักเลือดพล่าน เหยาจิ้นเองก็รู้สึก
เดือดดาลเช่นกัน

ทว่าสิ่งที่เดือดดาลมิใช่เลือด แต่เป็นความอึดอัดอย่างที่สุดที่คุกรุ่น
อยู่ในใจ หัวใจของนางราวกับสัตว์ป่าที่ถูกขังอยู่ในห้องมืด พยายาม
เตะตบชนวนชนผนังสี่ด้านที่มีดดำและเย็นเฉียบ แต่ไม่ว่าจะทำอย่างไร
ก็ทะลวงออกไปไม่ได้เสียที ความรู้สึกนี้ทำให้นางแทบเป็นบ้าอยู่แล้ว

ตีให้ตายเหยาจิ้นก็ไม่เชื่อ งานประชันเครื่องหอมที่เฝ้ารอคอยมา
หนึ่งปี กลับมีผลลัพธ์ราวกับเรื่องโกหกเช่นนี้

"คุณหนู คุณหนูรีบดูเร็วเข้าเจ้าคะ" จินໄໝจับตัวเหยาจิ้นด้วยมือ
อันลั่นเทา "หัวหน้าสมาคมอินจะยกนางขึ้นมาเป็นรองหัวหน้าสมาคม
กิจการเครื่องหอมอีกด้วย!" เสียงพูดของนางผุดพึ้นไป "หัวหน้าสมาคม
อินบ้าไปแล้ว นางมีฐานะมาจากขอทานที่ต่ำต้อย มีวาสนาหรือมี
ความสามารถอะไรกัน..." ริมฝีปากถูกกัดจนเป็นรอยแดง เสียงพูดของ
จินໄໝติดอยู่ที่ลำคอมิอาจเปล่งออกมาได้

หลายวันมานี้ นางติดตามข้างกายเหยาจิ้น สร้างความลำบากใจ

ให้ผู้หญิงวันชีวิตไม่น้อย หากอีกฝ่ายได้เป็นรองหัวหน้าสมาคมจริงก็จะมีฐานะเทียบเท่ากับนายท่านแล้ว นางยังมีอนาคตที่ดีอีกหรือ

ถอนใจเอือกหนึ่งแล้ว เหยาจิ้งก็ตั้งสติคืนมา นางจึงพบว่าเสียงอื้ออึ้งหายไปตั้งแต่เมื่อใดก็ไม่รู้ ทุกคนนั่งเงยบมองไปที่ลานด้านบน นางจึงมองไปตามสายตาเหล่านั้น

"ทำไมล่ะ" เห็นผู้หญิงวันชีวิตไม่พูดจาอยู่นาน หัวหน้าสมาคมอินจิงขมวดคิ้ว "เจ้าไม่ยินดีหรือ"

ถึงแม้จะเป็นเพียงการชวนซื้อรองนายกสมาคม แต่เวลานั้นก็เป็นความไฝฝืนของคนไม่รู้ตั้งเท่าใด!

"ข้า..." ผู้หญิงวันชีวิตในใจบีบคั้นอย่างเจ็บปวด นางไฝฝืนที่จะอยู่ต่อในเมืองชั่วหยางยิ่งนัก แต่ว่าจะเป็นไปได้หรือ "หัวหน้าสมาคมอินคังไม่รู้ว่าจะข้า...ได้ทำข้อตกลงกับสมาคมกิจการเครื่องหอมแห่งเมืองต้าเยี่ยแล้ว..." เสียงพูดราบเรียบ แต่คนที่มีความคิดต้องฟังออกว่านั่นเป็นความสงบนิ่งที่ต้องเก็บกดเอาไว้มากเพียงใด

ในตอนทีล่ำปากที่สุด นางถึงกับยอมขายตนเองในราคาเพียงหนึ่งร้อยยี่แปะ ตอนนี้แม้จะยืนอยู่ในจุดอันตรงเกียรติแห่งนี้ นางก็ยังไม่ว่ารู้ว่าเจ้าแกของนางเป็นใคร หรือว่าชะตาชีวิตในอนาคตของนางจะเป็นไปในทิศทางใด

"...สมาคมกิจการเครื่องหอมแห่งเมืองต้าเยี่ย?" หัวหน้าสมาคมอินตกใจ เขาหันไปทางกุฉินทันที่ ท่าทางประหลาดใจแฝงความโมโหไว้ราวๆ "เรื่องเกิดตั้งแต่เมื่อใด"

หูดตาของเขาไม่ทำงานตั้งแต่เมื่อไรกัน เรื่องเฮยหมู่เป็นเช่นนี้ เรื่องสมาคมกิจการเครื่องหอมแห่งเมืองต้าเยี่ยก็เป็นเช่นเดียวกัน อยู่ไกลเป็นพันลี้พวกเขาก็ยังรู้ว่าหญิงสาวผู้นี้เป็นอัจฉริยะจึงได้ลงมือก่อนแต่แรกแล้ว แต่เขาที่เป็นหัวหน้าสมาคมกิจการเครื่องหอมเมืองซั่วหยางที่คอยควบคุมทางนี้ หอศาลาใกล้สายชล แต่กลับไม่ได้ยลแสงจันทร์*

...นี่เหมือนเป็นอะไร

เขากำหนดแน่นอน เหมือน...เหมือนอนุภรรยาของตนเองแอบไปหาชายอื่น ทุกคนรู้กันหมดแต่มีเพียงเขาที่รู้เป็นคนสุดท้าย!

สายตาเลื่อนไปมาระหว่างมู่ห้วนชิวกับกุ่ฉิน เขารู้สึกว่ามีบางอย่างผิดปกติ จึงแอบคิดว่า...ในเมื่อนางจะเดินทางไปกับสมาคมกิจการเครื่องหอมแห่งเมืองต้าเยี่ยอยู่แล้ว ทำไมต้องเป็นอาจารย์ปรุงเครื่องหอมของโรงชุบไปเยี่ยอีก นี่...นี่ไม่เท่ากับว่าหนึ่งหญิงแต่งงานสองบ้านหรือหรือนางไม่กลัวว่า...

สุดท้ายสายตาก็เลื่อนมาที่ตัวมู่ห้วนชิว ดวงตาหัวหน้าสมาคมอินหรีเป็นเส้นตรงฉายความเย็นเยือกจางๆ

* แปลงมาจากสำนวน 'หอศาลาใกล้สายชล ได้ยลแสงจันทร์ก่อน' หมายถึงเมื่อมีตำแหน่งที่ตั้งที่ดีกว่าหรือได้อยู่ใกล้ซิดกว่า ก็จะมีโอกาสดีกว่าคนอื่น

46

กูฉินนั่งอยู่เฉยๆ จนกระทั่งสายตาของทุกคนมารวมอยู่ที่นางบรรยากาศในยามนี้ตั้งเครียด ขอแค่มีสะเก็ดไฟเพียงนิดก็สามารถจุดให้ลุกไหม้ได้แล้ว กูฉินเห็นเช่นนั้นจึงพยักหน้าให้ฟูหลิง

ฟูหลิงเดินขึ้นมาด้านหน้าอย่างสง่างาม

"...เมื่อเจ็ดวันก่อนปรมาจารย์กู่เป็นตัวแทนตระกูลหลีแห่งเมืองต้าเยี่ยทำสัญญาห้าปีกับอาจารย์ไปแล้ว" ท่ามกลางสายตาดกใจของหมู่หัวหน้า นางยังคงพูดออกมา "วันนั้นปรมาจารย์กู่ถูกความสง่าไม่เหมือนใครของนางดึงดูดเข้า ตอนนั้นจึงเกิดความคิดที่จะรับศิษย์ขึ้นแล้ว"

ฟูหลิงดึงสัญญาจากในแขนเสื้อออกมาโบกไปมา

"เกรงว่าผู้ตัดสินทุกคนจะเข้าข้างคนกันเอง ปรมาจารย์กู่จึงมิได้เปิดเผยให้ทุกคนได้ล่วงรู้" นางพูดโกหกคำโตได้อย่างไม่ละอาย กูฉิน

ราวกับกลายเป็นป๊อเล่* ที่มีดวงตาเฉียบแหลมไปในพื้นที่

กลุ่มคนส่งเสียงชื่นชม "ไม่เสียที่ที่เป็นบุคคลระดับเทพ เพียงแค่เห็น
ก็มองออกแล้วว่าอาจารย์ไปมีโชคธรรมดา"

"น่าสงสารพวกเราที่เป็นคนโง่ กลับคิดว่านางเป็นคนงานรับจ้าง
ที่ไม่รู้เรื่องกลิ่นหอมไปเสียได้"

คิดถึงสองวันนี้ที่กูจินให้ความสนใจผู้หญิงวันชีวิตเป็นพิเศษ ทุกคน
มีหรือจะไม่เชื่อ แวดตาที่มองไปยังกูจินจึงเพิ่มความร้อนแรง พวกมัน
ตะโกนเรียกชื่อนาง

"ปรมาจารย์กู..."

"ท่านเทพ..."

กูจินยืนขึ้นอย่างช้าๆ แล้วย่อตัวคำนับอย่างสง่างาม "มีศิษย์ที่
ยอดเยี่ยมอย่างไปชีวิตได้ นับเป็นเกียรติของข้าเช่นกัน"

ที่ด้านล่างมีเสียงปรบมือดังกึกก้องในทันที "ปรมาจารย์กูช่างล่อมตน
เหลือเกิน!"

มองดูทุกคนตะโกนให้ร้องแล้ว กูจินพลันฉีกยิ้มบางๆ

เก้าอี้ของข้าคือตระกูลหลี่ นี่ข้ากับตระกูลหลี่...

ตอนแรกที่ได้ยินคำพูดของฟูหลิง ผู้หญิงวันชีวิตก็ตกใจจนพูดอะไร
ไม่ออก วันนั้นนางยากลำบากจนแทบจะล้มลง ภาพที่ถูกไล่ออกจาก
จุดลงสมัครเพราะเงินหนึ่งร้อยยี่เป๊ะปรากฏขึ้นในหัวอีกครั้ง

มิน่าแล้ววันนั้นเจ้าหน้าที่ชุดดำที่รับลงสมัครจึงเปลี่ยนไปเหมือนเป็น
คนละคน...

* ป๊อเล่เป็นคนในยุคชุนชิว เกี่ยวข้องการดูแลลักษณะม้าและฝึกฝนม้า ใช้เวลาศึกษาลักษณะม้าหลายปี
จนสามารถเขียนตำราเกี่ยวกับม้าเล่มแรกของจีนขึ้น ภายหลังใช้เปรียบเปรยถึงคนที่รู้จักคุณและใช้คนเก่ง

มิน่าเล่าถึงได้บังเอิญอย่างนั้น นางจึงได้พบกับหลี่จวินระหว่างทาง...

มิน่าเล่าเขาไม่ถามไม่ไถ่ก็พานางไปที่โรงเตี๊ยมให้เซิงทันที่...

มิน่าเล่า...

ที่แท้ตอนที่ต่อแถวลงชื่อหลี่จวินก็พบนางแล้ว ท่าทางย่ำแย่ของนางในตอนนั้นต้องถูกเขาพบเห็นอย่างแน่นอน!

คิดถึงภาพต่างๆ ในวันนั้น เพียงพริบตาใบหน้าผู้หญิงร้อนผ่าว...เขาวางแผนอย่างนั้นเพื่อช่วยข้า? นางแอบทอดถอนใจ...ทว่าน่าเสียดาย เขากลับไม่รู้ข้าในชาตินี้ ถึงตายก็ไม่อยากไปเมืองต้าเยี่ย! เขาไม่รู้ว่าความแค้นข้ามภพข้ามชาตินี้ ถูกกำหนดไว้แล้วข้ากับกุฉินไม่อาจอยู่ร่วมชายคาเดียวกันได้...

ความสำเร็จในวันนี้เกิดขึ้นเพราะมีหลี่จวินคอยช่วยเหลืออยู่เบื้องหลัง เขาคงกลัวว่าจะทำลายศักดิ์ศรีของนางจึงได้แอบช่วย จนกระทั่งตอนนี้เกรงว่าเขาก็คงไม่รู้ว่านางมีสุดยอดวิชาการปรุงเครื่องหอมอยู่กับตัว ให้เวลาห้าปีกับนางนั้นไม่ใช่การเห็นคนตกบ่อโยนหินซ้ำ* แต่เขาอยากมอบชีวิตที่สงบสุขแก่นางอย่างจริงใจ

บุญคุณการส่งถ่านกลางหิมะ** เช่นนี้ไม่ตอบแทนไม่ได้ นางควรจะไปที่เมืองต้าเยี่ยด้วยความสบายใจ ทว่ายามนี้เขาไปที่ตำบลลี่ถอง ซึ่งเป็นประตูผีในชาติก่อน เขาจะมีชีวิตรอดกลับมาหรือไม่นั้นก็ยังไม่รู้ หากไม่มีเขาแล้ว พอนางไปที่เมืองต้าเยี่ยคงต้องตกอยู่ในมือของกุฉินที่มีความคิดเจ้าเล่ห์มากบารมีล้นฟ้าเช่นนี้ ยังจะมีชะตาชีวิตอย่างไร รอนางอยู่บ้างเล่า

* เห็นคนตกบ่อโยนหินซ้ำ เป็นสำนวน หมายถึงซ้ำเติมคนที่กำลังตกระกำลำบาก

** ส่งถ่านกลางหิมะ เป็นสำนวน หมายถึงหยิบยื่นความช่วยเหลือให้แก่ผู้ที่กำลังลำบากได้ทันการณ์

แต่ก็เหมือนทุกสิ่งได้ถูกกำหนดเอาไว้แล้วอย่างเสียบๆ

ในชาตินี้นางพยายามเปลี่ยนแปลงชะตาชีวิตตนเอง พยายาม
ดิ้นรนต่อสู้กับความยากลำบากมาโดยตลอด และเส้นทางชีวิตของนาง
ก็ไม่เหมือนกับในชาติก่อนจริงๆ ทำให้นางได้พบกับหลิจวินที่เมืองผิงเฉิง
ทว่ากลับเป็นเพราะนางไล่ฉินเจี้ยนบ่าวผู้จงรักภักดีของเขาไป ทำให้เขา
พาฉินจงบ่าวเลวผู้นั้นไปจนต้องตกอยู่ในอันตราย

ในชาตินี้ชีวิตของหลิจวินมีนางเข้ามาก่อน ชะตาชีวิตของเขาจึง
มีการเปลี่ยนแปลง แล้วก็เป็นนางที่ผลึกเขากลับไปสู่เส้นทางชีวิต
ในชาติก่อนด้วย เช่นเดียวกันนี้ ก่อนที่เขาจะเดินทางไปสู่ประตูผีก็ได้
เชื่อมโยงนางกับเมืองต้าเยี่ยและกุฉินเข้าไว้ด้วยกัน เขาได้ผลึกนางเข้าสู่
เส้นทางชีวิตในชาติก่อนเสียแล้ว!

ความเกี่ยวพันเพียงชั่วครู่ในชีวิตนี้ ทำให้พวกเขาเดินไปในเส้นทาง
ที่ต่างจากชาติก่อน ก่อนจะกลับสู่ทางเดิมด้วยเส้นทางใหม่ ท้ายที่สุด
พวกเขายังคงเดินไปสู่ผลลัพธ์เดียวกันอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

นี่ก็คือสิ่งที่เรียกว่าขาดอำนาจสวรรค์มิได้หรือ...

หากกำหนดไว้ว่าเขาจะไปไม่มีกลับ เกรงว่าสวรรค์คงกำหนดไว้แล้ว
เช่นกันว่านางไปเมืองต้าเยี่ยครั้งนี้จะต้องเข้าไปอยู่ในหอคณิกา!

เช่นนั้นหนึ่งปีที่ผ่านมา ความลำบากที่นางได้รับจะมีประโยชน์
อะไร!

กลุ่มคนที่ให้ร้องตรงหน้าเปลี่ยนเป็นภาพชาวโพลน มู่ห้วนซิว
ร่างโง่งนงไปมา หากมิใช่เพราะความทุกข์ในสองชาติหลอหลอมให้นาง
เกิดความหนักแน่นที่ไม่ธรรมดา ทำให้นางยังยืนหลังตรงอยู่ตรงนี้

ได้แล้วล่ะก็ เกรงว่าหากเป็นคนธรรมดาทั่วไปคงจะล้มลงไปนานแล้ว...

"อาชีวะ..." ซุนมื่อไ่วแอบผลักรัดนาง "ปรมาจารย์กูเรียกเจ้าน่ะ"

มู่หวันฉิวพยายามผ่อนลมหายใจออกมา นางตั้งสติคืนมาแล้ว จึงพบว่าคนทั้งด้านบนด้านล่างไม่รู้ว่าเจียบเสียบไปตั้งแต่เมื่อใด ปรมาจารย์กู่กำลังฉีกยิ้มให้นาง

"เจ้าพุดมาเถอะ"

พุดมา?

...พุดอะไร

ได้แต่ตะลึงมองกู่ฉิน มู่หวันฉิวจึงไม่ได้ยืนยันว่าเมื่อครูนี้อีกฝ่าย พุดอะไรบ้าง

"ปรมาจารย์กู่ภูมิใจที่มีศิษย์ยอดเยี่ยมแบบเจ้าเช่นนี้" เห็นมู่หวันฉิว ตกตะลึง ฟุ่หลังก็ฉีกปากเผยรอยยิ้มออกมา

ศิษย์?!

ข้ากลายเป็นศิษย์ของกู่ฉินตั้งแต่เมื่อใด!

ในดวงตาฉายความโกรธขึ้นทันใด มู่หวันฉิวจึงตรงไปที่กู่ฉิน กู่ฉินยิ้มสดใสมองนางแล้วชี้ไปบนโต๊ะ สายตาของมู่หวันฉิวเลื่อนไป ตกอยู่ที่สัญญาบนโต๊ะใบนั้น สีหน้าของนางพลันเศร้าสลด แอบคิดว่า ใช่แล้ว สัญญาที่ข้าทำในตอนแรกคือเป็นศิษย์ นั่นหมายความว่า อาจารย์คนใดคนหนึ่งของร้านหลี่จี้ก็สามารถเป็นอาจารย์ของข้าได้... หน้าไม่อายเลย! แอบดำในใจประโยคหนึ่งแล้ว มู่หวันฉิวยังคงมีท่าที ที่เรียบเฉย

"อาจารย์..."

...นางไม่ได้ใจที่เหมือนที่สื่อกัน ข้าประเมินนางต่ำไป! ทั้งที่เห็นในสองตาอีกฝ่ายมีความโกรธ แต่เพียงพริบตาก็หายวับไป กุณินจึงแอบชื่นชมอยู่ในใจแล้วพูดเสียงอ่อนหวาน "ตอนทำสัญญาได้รับปากเจ้าเอาไว้ หากเจ้าติดห้าสิบอันดับแรกในงานประชันเครื่องหอมก็สามารถกำหนดเงินค่าแรงได้ อาชีวะมีข้อเรียกร้องอะไรก็พูดออกมาได้เลย..."

เปลี่ยนชื่อเรียกเป็นอาชีวะแล้ว ท่าทางของทั้งสองก็ดูสนิทสนมขึ้นมาก

เจ้าพูดข้าตอบ ทั้งสองพูดคุยเสียงอ่อนหวาน ในสายตาค้นออกนี้ต่างก็เข้าใจว่าพวกนางต้องเป็นศิษย์อาจารย์ที่สนิทสนมกันอย่างมากแน่ที่ลานด้านล่างมีเสียงสวดหายใจเข้าดังเป็นระยะ

เข้าร้านเหยาจี้มิใช่เรื่องง่าย ยิ่งไม่ต้องพูดถึงตระกูลหลี่แห่งเมืองต้าเยี่ยเลย

ที่ว่ามุ่งหวังชีวิตกลับเข้าไปได้อย่างง่ายดายเช่นนี้

เข้าตระกูลหลี่แห่งเมืองต้าเยี่ยก็แล้วไปเถอะ แต่กุณินกลับรับนางเป็นศิษย์ ทั้งยังให้นางกำหนดค่าแรงเอง!

นี่ๆๆ...นี่ยังมีกฎของสวรรค์อยู่หรือไม่

ทุกคนต่างก็ชื่นชมในตัวมุ่งหวังชีวิต หวังจะให้นางได้ดีจากใจจริง แต่พอได้ยินว่านางได้รับเงื่อนไขที่ดีเช่นนี้ในการเข้าตระกูลหลี่แห่งเมืองต้าเยี่ยก็ทำใจให้ยอมรับไม่ได้

เผชิญหน้ากับความสำเร็จที่พยายามก็ชาติก็เป็นไปได้แล้ว ต่อให้เป็นคนที่มีหัวใจที่ใสบริสุทธิ์เพียงใดก็ยังคงเกิดความอิจฉาขึ้นมาหลายส่วน กระทั่งมีคนพูดอย่างไม่พอใจออกมา

"ก็แค่ขอทานต่ำต้อยคนหนึ่ง จะมีความต้องการอะไรมากมาย..."

คนที่พูดก็พูดไป ทว่าทุกสายตาก็ยังคงมองมู่หวันชีวอย่างร้อนแรง
ไม่รู้ว่่าสุดท้ายนางจะมีเงื่อนไขอะไรในการเข้าตระกูลหลีแห่งเมืองต้าเยี่ย
กำหนดค่าแรงหรือ...

ได้ยินคำพูดนี้แล้ว มู่หวันชีวก็หัวใจเต้นรัวขึ้นมา พูดกันว่า
เผชิญอันตรายจิตใจจะไม่ว่าวุ่น แล้วเหตุใดเมื่อครูนี้นี้ใจนางจึงว่าวุ่น
จนลืมเงื่อนไขสำคัญนี้ไปเลย!

"อืม..." นางนึ่งคิดสักครู่ "ได้ยินว่าร้านหลีจี้จะแบ่งกำไรออกเป็น
ร้อยละ ห้าขอหนึ่งส่วนก็พอ!"

ท่าทางของมู่หวันชีวเรียบเฉย น้ำเสียงกระจ่างใสเป็นพิเศษนี้
ทะลวงไปทั้งสนามแข่งขันในพริบตา กระแสกจรของทุกคนดังอื้อ

สายตาสื่อทุกคู่ราวกับแสงไฟที่มารวมอยู่ที่ตัวมู่หวันชีวเป็น
จุดเดียว ทุกคนพากันสงสัยว่าตนเองฟังผิดไปหรือไม่

กำไรร้านหลีจี้ถึงแม้จะแบ่งออกเป็นร้อยละ ห้า แต่ว่่าหนึ่งส่วน
มีค่าเท่าไฉนนั้น นางรู้หรือไม่

ดีไม่ตี้อาจถึงกับซื้อร้านหลีจี้ได้ร้านหนึ่ง!

แม้แต่กู่ฉินที่ถือเป็นบุคคลระดับเทพเช่นนี้ ตระกูลหลียังแบ่งให้นาง
แค่เพียงครึ่งส่วนเท่านั้น

หญิงสาวคนนี้ก็กลับคิดอยากได้ถึงหนึ่งส่วน

นางไม่ได้อยากมีฐานะเทียบเท่ากู่ฉิน แต่นางอยากจะทำอยู่บนหัว
ของกู่ฉินมากกว่า!

หญิง...หญิงสาวคนนี้บ้าไปแล้วว่่ามั้ง!

"เป็นคนจนที่อยากรวยจริงๆ ไม่รู้ฟ้าสูงแผ่นดินต่ำ!" องครักษ์ที่ยืนอยู่ข้างกายหวงผู้วีพูดออกมา "ปรมาจารย์กู่ตอตกลงก็แปลกแล้ว!"

"นางทำเพราะไม่ยอมไปที่ตระกูลหลี่" คิดถึงเหตุการณ์บนลานประลองเมื่อครู่ เห็นในดวงตาหญิงสาวผู้นั้นมีไฟโกรธสองกองวาดผ่านแล้ว หวงผู้วีก็หัวเราะออกมาอย่างอารมณ์ดี

"เป็นไปได้อย่างไรขอรับ" องครักษ์เบิกตาโตอย่างตกใจ "ได้ห่านี้ยังมีนักปรุงเครื่องหอมที่ไม่ยอมไปตระกูลหลี่ด้วยหรือ"

"น่าสนใจ" หวงผู้วีอารมณ์ดีอย่างมาก เขาใช้พัดชี้ไปที่องครักษ์ "ไป คอยไปเฝ้าดูไว้ ถ้านางกับตระกูลหลี่ตกลงกันไม่ได้จริงๆ เจ้าก็บอกนางว่าตระกูลหวงผู้วีของข้าให้กำไรนางสองส่วน!"

"คุณชาย..."

คุณชายบ้าไปแล้วหรือ!

องครักษ์เรียกเสียงเบาไปที่หนึ่ง เขาเห็นหวงผู้วียังคงมองหญิงสาวที่มีท่าทางเรียบเฉยที่อยู่ด้านบนนั้นอย่างมีความสุข เขาลังเลอยู่ชั่วครู่ก่อนจะขยับตัวแทรกเข้าไปในกลุ่มคน

หวงผู้วีเลื่อนสายตาไปที่ตัวกู่จินด้วยความสนใจ

เป็นจริงดังคาด สีหน้าของกู่จินดำคล้ำในทันที เส้นเลือดเขียวบนหน้าผากปูดออกมาจนเห็นได้ร่างๆ

เสียงอื้ออึงก่อนหน้านี้เงียบลงไปนานแล้ว สนามแข่งขันที่กว้างใหญ่เงียบจนได้ยินแม้แต่เสียงเข็มหล่น ทุกคนล้วนปาดเหงื่อแทนมู่วันทิวมีเพียงนางที่ยังคงทำตัวเหมือนทองไม่รู้ร้อน ประสานสายตาเย็นเยือกของกู่จินอย่างเรียบเฉย

"...ว่าอย่างไร"

มีหนทางเพียงเส้นหนึ่ง นางก็ต้องลองเสี่ยงดู เพราะนางจะไม่ยอมมองดูตนเองตกไปอยู่ในกองล้อของชาติก่อนเด็ดขาด!

หลิวจินอยากให้นางไป...แต่นางไปไม่ได้!

นางไม่อยากจะไปเมืองต้าเหย่ ยอยากจะอยู่ข้างกายเฮยหมู่คนนั้นยอมทิ้งตระกูลหลีแห่งเมืองต้าเหย่ไปเพื่อเขา เฮยหมู่คนนั้นมีเบื้องหลังอะไรกันแน่ ประสานกับดวงตากล้ากระจ่างใสคู่ นั้นแล้ว กุฉินก็คิดอยู่ในใจ

แววตากระจ่างใสเช่นนี้จะเป็นคนละโมบไปได้อย่างไร

กำปั้นที่อยู่ในแขนเสื้อบีบแน่นแล้วคลายออก คลายออกแล้วบีบแน่น เมื่อเผชิญหน้ากับคำถามของมู่หวันชิว กุฉินก็ยิ่งมั่นใจกับความคิดของตนเอง จึงเกิดความรู้สึกอิจฉาขึ้นมา นางกัดฟันแน่นแล้วเค้นคำพูดหนึ่งออกมา

"ได้!"

ในใจพูดเสริมอีกหนึ่งประโยค เจ้าอยากอยู่ข้างกายเฮยหมู่ข้าก็จะให้พวกเจ้าแยกจากกัน!

หวงผู้่อวีหน้าเครียดลงทันที

มู่หวันชิวสะดุ้ง ในใจปลันลັบสน...นางรับปากได้อย่างไร

เพียงพริบตามู่หวันชิวก็สงบนิ่งลง ทว่าในช่วงว้าวุ่นใจเพียงชนิดนี้ก็ไม่ได้รอดพ้นสายตาของกุฉินที่จับจ้องอยู่ไม่วางตา นางแอบพูดในใจ... ข้าไม่ได้เดาผิด นางเรียกค่าแรงสูงเทียมฟ้าเพราะอยากอยู่ต่อในเมืองซีว่หยาง แล้วแอบคิดอย่างเย็นชาในใจ เจ้าอยากจะเรียกค่าแรงสูง

เทียบเท่าก็เรียกไปเถอะ นั่นมิใช่สิ่งที่เจ้าจะป่วยเป็ยงได้!

ความคิดกู๋ฉินแล่นผ่าน นางกำลังจะเอ่ยปากกลับได้ยินมู่ห้วนฉิวพูดขึ้นมาก่อน

"เรื่องนี้เกี่ยวพันถึงการแบ่งกำไรของตระกูลหลี่ เกรงว่าปรมาจารย์ กู๋คงตัดสินใจเองไม่ได้"

หัวใจของมู่ห้วนฉิวราวกับน้ำต้มชาเดือดที่ยังคุกรุ่นไม่หยุด แต่ใบหน้าของนางกลับสงบนิ่งราวกับผืนน้ำ

ขอเพียงตั้งเวลาไปได้อีกสองสามวันก็ย้งดี ให้นางคิดหาวิธีสืบดูว่า หลี่จวินเป็นตายร้ายดีอย่างไร

"กำไรเล็กๆ เพียงส่วนเดียว ช่างยังตัดสินใจเองได้" เหนือความคาดหมายของทุกคน กู๋ฉินพูดด้วยเสียงเรียบเฉย ก่อนจะเปลี่ยนประเด็นไป "แต่ว่าอาชิวก็ต้องรับปากเงื่อนไขข้อหนึ่ง!"

หากกู๋ฉินตัดสินใจแทนตระกูลหลี่ได้ก็แปลกแล้ว!

เห็นที่นางคงยอมทำทุกอย่างจริงๆ ในชาติก่อนเหตุใดจึงไม่เคยเห็นว่านางก็มีอารมณ์เดิมพันอย่างสุดตัวแบบนี้เช่นกัน

มู่ห้วนฉิวมองหน้ากู๋ฉินอย่างเงิบๆ ไม่ได้พูดจา

ถือว่าเป็นการตอบตกลง กู๋ฉินจึงพูดว่า "ในเมื่อใช้เงื่อนไขสูงเช่นนี้เข้าตระกูลหลี่ อาชิวก็ต้องรับรองว่าจะซื่อสัตย์ต่อตระกูลหลี่..." นางกระแอมเบาๆ หนึ่งที่ สายตาก็กวาดมองไปรอบด้าน "อาชิวต้องรับรองว่าสูตรเครื่องหอมทั้งหมดของเจ้าจะเป็นของตระกูลหลี่แต่เพียงผู้เดียว"

คิดถึงคำพูดของมู่ห้วนฉิวที่ว่าโรงธูปไปเยี่ยมมีชายเครื่องหอมพวกนั้นเพียงแห่งเดียวแล้ว ในดวงตาก็ฉายความชิงชัง

ทุกคนด้านล่างพากันพยักหน้า

ชื่อเรียกร้านนี้ไม่เกินไปแม้แต่น้อย นี่เป็นกฎที่ไม่เป็นลายลักษณ์อักษร
ชื่อหนึ่งของวงการปรุงเครื่องหอม ไม่มีเก้าอี้ร้านเครื่องหอมใดจะยอมให้
อาจารย์ที่ตนเองจ้างมาในราคาสูงเพื่อรับใช้ตนเอง แต่ขณะเดียวกัน
อาจารย์ผู้นั้นก็เอาสูตรสุดยอดในมือไปให้ที่อื่นหาเงินหรือ

ชื่อเรียกร้านนี้ไม่ถือว่าเกินไป แต่กลับตีถูกจุดตายเข้าพอดี!

พรุ่งนี้โรงรูปไปเยี่ยมก็จะเปิดกิจการแล้ว หากปรมาจารย์กูไม่อนุญาต
ให้โรงรูปไปเยี่ยมชายรูปพระพยักหน้ากับโบสนหอม เฮยมู่ผู้นั้นจะยอม
ปล่อยหญิงสาวผู้นี้ไปหรือ

เพียงพริบตาสายตาคิดไปต่างๆ นานา มีทั้งเห็นความทุกข์คนอื่น
เป็นเรื่องสนุก มีเห็นใจ มีดีใจ หรือสายตาก็มองเยาะหยันก็ล้วนมา
รวมอยู่ที่ตัวมู่หัวนชีวิต

เป็นของตระกูลหลิเพียงผู้เดียว?

น่าซำ...แล้วโรงรูปไปเยี่ยมของซำจะได้เปิดกิจการหรือ

มินาเล่ากูจินจึงไม่ลังเลที่จะบอกต่อหน้าทุกคนว่าสามารถตัดสินใจ
แทนตระกูลหลิได้ ที่แท้ก็ฝายก็รู้แต่แรกแล้วว่าแม้นางตายก็ไม่ตอบ
ตกลงเงื่อนไขข้อนี้ มองดูกูจินที่ยิ้มสดใส มู่หัวนชีวิตก็แอบคิดในใจ นี่ก็คือ
กูจินในชาติก่อน นางไม่เปลี่ยนไปแม้แต่น้อย ทั้งเจ้าเล่ห์และสร้างชื่อเสียง
จอมปลอมเหมือนกัน

"ทำไมหรือ" เห็นมู่หัวนชีวิตไม่พูด กูจินจึงถามต่อ "อาชีวะมีเรื่อง
ลำบากใจหรือ"

นางทำท่าทางเป็นห่วงเป็นใย แสดงความเป็นอาจารย์ผู้มีเมตตา

เต็มเปี่ยม

"เงื่อนไขนี้ข้าตอบตกลงไม่ได้" น้ำเสียงมูหวนชีวิตไม่มีความละอาย
เลยแม้แต่น้อย รวากับนางกำลังพูดว่าอากาศดีจริงด้วยท่าทางที่เรียบเฉย

"ตกลงไม่ได้?" กุฉินทำท่าตกใจ "เช่นนั้น..."

นางมองทุกคนอย่างลึกลับใจ

"อาชิวคิดว่าเงื่อนไขของข้าเกินไปหรือ" น้ำเสียงอ่อนโยนแสดงความ
ความท้าทายออกมาอย่างเห็นได้ชัด

หากมูหวนชีวิตล้ำพูดว่าเกินไป ช่วงเวลาต่อมานางก็จะถูกทุกคนพูด
จนน้ำลายท่วมตาย!

"ไม่เกินไปหรอก" มูหวนชีวิตส่ายหน้า

"เช่นนั้น..."

เช่นนั้นเจ้ายังไม่ตอบตกลงอีกหรือ...

เงื่อนไขโหดร้ายของเจ้านั้น ข้ายังรับไหวอย่างไม่ลังเลใจ นี่เจ้า
เห็นข้าเป็นคนโง่หรือ!

กุฉินทำท่าอ่อนโยนไม่ไหวอีกต่อไป สีหน้าของนางเปลี่ยนเป็น
เย็นเยือก คำพูดไร้น้ำใจมารอถึงริมฝีปากแล้วก็ถูกกลืนกลับลงไป
นางเป็นปรมาจารย์ เป็นเทพในวงการ เวลานี้จะให้ทุกคนเห็นไม่ได้ว่า
นางเป็นคนใจคอคับแคบที่ไประบายอารมณ์กับคนงานรับจ้างที่เป็น
ขอทานมาก่อน

"ตอนท่านพ่อยังมีชีวิต เคยสั่งสอนข้าว่า..." ไม่รอคำพูดถัดไป
ของกุฉิน มูหวนชีวิตก็พูดต่อ "เรื่องทีรู้ว่าตนเองทำไม่ได้ ก็จะไม่ให้สัญญา..."

นางมองหน้ากุฉินด้วยสีหน้าเรียบเฉย

"เงื่อนไขที่ปรมาจารย์กุเสนอมานั้นเข้าทำไม่ได้ ดั่งนั้น..." นางพูดเน้นเรื่องนี้อย่างหนักแน่น "ข้าจึงตอบตกลงไม่ได้"

ด้านลางพลันมีเสียงดังอื้ออึง ล้วนคิดไม่ถึงว่ามู่หวนชีวิตที่เป็นคนงานรับจ้าง ทั้งยังมีฐานะต่ำต้อยจะกล้าต่อรองกับกู่ฉินที่เป็นเสมือนเทพได้ด้วยสีหน้าเรียบเฉยไม่มีความหวั่นเกรงเลยแม้แต่น้อย

เหมือนกับคนที่ทำการค้าทั่วไป นางไม่ยอมถอยให้แม้เพียงก้าวเดียว!

นางเป็นขอทานฐานะต่ำต้อยจริงหรือ...

ทุกคนกะพริบตาแล้วกะพริบตาอีก ไม่อยากจะเชื่อสายตา

"เจ้า..." กู่ฉินโมโหแต่กลับหัวเราะออกมา ก่อนจะมองมู่หวนชีวิตอย่างเย็นชา "ตระกูลหลี่แห่งเมืองต้าเยี่ย ไซ้เจ้าจะเอาเปรียบได้หรือ"

"เหตุใดปรมาจารย์กู่จึงพูดเช่นนั้น" อยู่ภายใต้มือของอาจารย์หลิวมาหนึ่งปี ความสามารถในการแก่งัดงองของมู่หวนชีวิตเรียกว่าอยู่ในขั้นยอดเยี่ยมแล้ว

"เจ้า...เจ้า..." กู่ฉินแทบกระอักเลือด นางแก่งัดทำเรียบบ่อยไม่ไหวอีกต่อไป ชี้นิ้วไปที่มู่หวนชีวิต พูดคำว่า 'เจ้า' สองคำ สีหน้าก็เปลี่ยนจากเฉียวเป็นม่วงคล้ำพูดอะไรไม่ออกอีก

มู่หวนชีวิตยืนงดงามอยู่ตรงนั้นโดยไม่พูดไม่จา

"ปรมาจารย์กู่อย่าโมโหเลย" หัวหน้าสมาคมอินเทิน้ำชาให้กู่ฉินด้วยตนเอง "อาจารย์ไปเป็นคนงานรับจ้างมาก่อน จึงได้ไม่รู้จักธรรมเนียมท่านอย่าได้ถือสานางเลย" น้ำเสียงปลอบใจแฝงความยินดีอยู่ราวๆ

หากทั้งสองตกลงกันไม่ได้ เขาที่เป็นคนเฝ้ารออยู่ก็จะได้ประโยชน์

ยังมีคนเห็นความวุ่นวายเป็นเรื่องสนุก คอยปล้นชิงตามไฟ* อยู่จริงๆ!
 เพราะรับรู้ถึง 'ประสงค์ดี' ของหัวหน้าสมาคมอิน ภูฉินที่สงบสติลง
 ปล้นปลวใจ พุดมาถึงขั้นนี้แล้ว หากนางยังดีอดดึงใช้อำนาจของตระกูลหลี่
 มากดมู่หัวในชีวิตต่อไป นางคงเทียบอะไรไม่ได้แม้แต่คนงานรับจ้าง

มองดูมู่หัวในชีวิตที่มีท่าทีเรียบเฉย ภูฉินก็รู้สึกเป็นครั้งแรกว่า
 หญิงสาวผู้นี้จัดการได้ยากมาก อีกฝ่ายเพียงอยู่เนิ่งกับที่ และไม่อาจ
 ใช้อำนาจบารมีมากดลงได้ มีเพียงนางยอมแพ้เรื่องที่จะให้หญิงสาวผู้นี้
 เข้าตระกูลหลี่จึงจะกู้หน้าคืนมาได้บ้าง

แต่ว่ายอมแพ้ไปเช่นนี้ นางจะเอาสุดยอดตำราลับนั้นมาได้อย่างไร
 นางว่าวุ่นใจ ก่อนจะมองไปทางฟูหลิง

"อาจารย์ไปพูดเช่นนี้ก็ไม่ถูก..." ฟูหลิงเดินยิ้มเข้ามา "อาจารย์
 ไม่เสียดายเงิน หวังเชิญเจ้าเข้าร้านหลี่จี้ เพราะว่ารักผู้มีฝีมือ และ
 เห็นความสำคัญของเจ้า..."

สายตาค่อยๆ กวาดมองทุกคน

"ด้วยความสำเร็จในวงการปรุงเครื่องหอมของตระกูลหลี่แล้ว
 ไม่จำเป็นต้องใช้สูตรเครื่องหอมของอาจารย์ไปเลยก็ได้ แต่ว่า..." นาง
 พุดเบี่ยงประเด็น "ตระกูลหลี่ยอมเสียเงินจำนวนมากจ้างอาจารย์ไป
 ที่เคยเป็นคนงานรับจ้างมาก่อน แต่สุดท้ายกลับไม่สามารถใช้ฝีมือ
 ของเจ้าได้ หากเรื่องนี้ลือออกไปจะทำให้ตระกูลหลี่เอาหน้าไปไว้ที่ใด"

นางผายมือไปทางกลุ่มคน

"ทุกคนลองพุดมาสิ แบบนี้จะให้ปรมาจารย์ภูบอกกับตระกูลหลี่

* ปล้นชิงตามไฟ หมายถึงบุกปล้นบ้านที่ถูกไฟไหม้ อุบัติมาถึงการขวยโอกาสจากผู้ที่อ่อนแอหรือประสบ
 เคราะห์ร้าย

อย่างไร" แล้วหันไปทางมู่หวันซิว "...เจ้าทำเช่นนี้มิใช่การรังแกตระกูลหลี่แล้วคืออะไร"

ฟูหลิงของนางนั้นตี่จิง มักจะพูดกลับคำให้เป็นขำได้ ทำสิ่งที่ไร้เหตุผลให้กลายเป็นมีเหตุผล

เห็นคำพูดลอยลมของฟูหลิงเพียงคำเดียวก็เอาความขัดแย้งขึ้นไปตระกูลหลี่ได้ กูฉินก็คลายความโกรธลง ความอึดอัดในอกของนางบรรเทาขึ้นไม่น้อยในทันที

"ข้าเคยบอกจะให้ตระกูลหลี่เสียเงินจำนวนมากมาจ้างข้า แต่ใช้ฝีมือของข้าไม่ได้หรือ" มู่หวันซิวขมวดคิ้ว "อาจารย์ฟูฟังผิดไปหรือไม่"

วันนี้หากให้ฟูหลิงใส่ร้ายว่าตนเองรังแกผู้นำวงการปรงเครื่องหอม เช่นนั้นวันข้างหน้านางต้องตายแน่นอน!

"เจ้า..." ฟูหลิงหน้าแดงก่ำ ซ้อนตาขอความช่วยเหลือจากทุกคน

ทุกคนล้วนได้ยินอย่างชัดเจน มู่หวันซิวบอกว่าต้องการทำอะไรหนึ่งส่วนของตระกูลหลี่ แต่สูตรเครื่องหอมไม่อาจให้ตระกูลหลี่ใช้แต่เพียงผู้เดียวได้ นี่มิใช่การรังแกแล้วคืออะไร

ไม่เคยเห็นมาก่อนว่าบุคคลระดับเทพก็สามารถถูกคนเช่นนี้รังแกได้ หลังจากการประชันเครื่องหอมที่ยอดเยี่ยมแล้วก็ยังมีละครตีๆ เช่นนี้ให้ดูทุกคนจึงล้วนยี่ดคอยารวากับคนโง่ ความคิดไม่ทำงานไปนานแล้ว ในเวลานี้จะแยกออกว่าใครผิดใครถูกตอบฟูหลิงได้อย่างไร

ดวงตาเรียวยาวดงามที่จับจ้องมู่หวันซิวอยู่ที่ลานด้านล่างยิ่งเปล่งประกาย หวงผู้่อวิ้มเบิกบานใจอย่างมาก

ไม่ได้ยินเสียงตอบกลับมา ความโอหังของฟูหลิงพลันลดลงไม่น้อย

"เจ้าบอกว่าต้องการทำอะไรหนึ่งส่วนของร้านหลี่จี้" ฟุหลิงพยายามควบคุมอารมณ์อย่างเต็มที่

"ใช่..." มู่หวันฉิวพยักหน้า

"อาจารย์ต้องการเอาสูตรเครื่องหอมของเจ้าให้ตระกูลหลี่ใช่ แต่เพียงผู้เดียว แต่ว่าเจ้าไม่ตอบตกลง...ใช่หรือไม่"

"ใช่แล้ว..." มู่หวันฉิวพยักหน้าเหมือนเป็นเรื่องที่ต้องเป็นเช่นนั้น "เหตุผลซ้ำได้พูดไปแล้ว"

"ที่เจ้าทำเช่นนี้ยังไม่เป็นการเอาเปรียบตระกูลหลี่อีกหรือ" เห็นอีกฝ่ายยอมรับทุกอย่างเช่นนี้ ฟุหลิงก็เพิ่มเสียงพูดขึ้นอีกแปดส่วน คำพูดพูดกับมู่หวันฉิว ทว่าสายตากลับมองไปที่ผู้คนด้านล่าง "เสนองเจ๋อนโซโหดร้ายอย่างนั้น แต่กลับไม่ยอมเสียอะไรเลยหรือ"

เห็นทุกคนพากันพยักหน้า เหมือนสุนัขมองเห็นเจ้าของ ความโอหังของฟุหลิงก็เพิ่มขึ้นในทันที

"ซ้ำพูดไม่ถูกหรือ!"

"...แน่นอนว่าไม่ถูก" มู่หวันฉิวไม่เคืองโกรธแม้แต่น้อย กลับพยักหน้าด้วยรอยยิ้มสดใส

ฟุหลิงหายใจไม่ออก นางโมโหจนแทบจะหมดสติไป

"เจรจากการคำถ้อเรื่องของการต่อรอง ถ้าปรมาจารย์ผู้คิดว่าเจ๋อนโซของข้าโหดร้ายเกินไป ไม่จำเป็นต้องตอบตกลงก็ได้นี่..." มู่หวันฉิวพูดอย่างมีเหตุผล "ก็เหมือนกับข้า พอรู้ว่าตนเองทำไม่ได้ก็บอกว่ายทำไม่ได้ ถ้าปรมาจารย์ผู้กลัวว่าจะไปบอกกับตระกูลหลี่ไม่ได้ ท่านก็รายงานเรื่องนี้กับตระกูลหลี่ก่อนก็ยังไม่สายไป ข้าไม่ได้บีบบังคับท่านว่าต้องตอบตกลงวันนี้"

ให้ได้..." สายตาเลื่อนผ่านไปทีกู๋ฉิน "หรือว่าตระกูลหลี่เจรจาการค้า ล้วนแจ้งราคาเดียว ไม่เคยให้คนต่อรองมาก่อน"

ความรู้สึกของอีกฝ่ายนั้นมองเป็นการเจรจการค้า แต่การเจรจา การค้าก็ต้องดูด้วยว่าคู่ต่อสู้เป็นใคร!

เลือดพุ่งขึ้นสูงมารวมตัวกันบนใบหน้า ใบหน้ากู๋ฉินกลายเป็น สีแดงเข้ม

อย่าว่าแต่ลูกจ้างเลย แม้จะเป็นการเจรจการค้าจริง ตระกูลหลี่ ที่อยู่ตำแหน่งผู้นำพูดหนึ่งไม่เคยมีสอง ใครจะกล้ามีความเห็นต่าง คำพูดนี้วนเวียนอยู่ในห้องหลายรอบ แต่ต่อหน้าทุกคนแล้ว กู๋ฉินก็ยัง ไม่กล้ายกขึ้นมาพูดที่นี่

ทำเช่นนั้นเท่ากับพูดว่าตระกูลหลี่ป่าเถื่อนใช้ความแข็งเกร่งรังแก คนอ่อนแอกว่า!

"เจ้า...เจ้าคิดว่าเจ้าเป็นใคร" พู่หลังโกรธจนหัวตื้อไปแล้ว "คิดว่า หากร้านหลี่จี้ขาดเจ้าแล้วจะทำการค้ามิได้หรือ ประมาจารย์กู๋ไม่มีเจ้า ก็ตายหรือ!" เสียงพูดนางโมโหราวกับสุนัขที่ถูกบีบจนคลุ้มคลั่ง

"ข้าเป็นแค่อาจารย์เด็ก ๆ ที่ต่ำต้อยคนหนึ่ง ไม่ได้คิดว่าข้าเป็นใคร แต่ไหนแต่ไรมาทำการค้าขายก็ล้วนเป็นเช่นนี้ เจรจาได้ก็ทำ หากว่า เจรจาไม่ได้ก็แยกย้าย..." มู่ห้วนซิวไม่ร้อนใจและไม่โมโห เพียงพูดซ้ำๆ อย่างชัดเจน "ถ้าประมาจารย์กู๋คิดว่าไม่เหมาะสมก็สามารถยกเลิกสัญญานี้ได้เลย ข้าไม่ถือสา"

ต่อให้ค่าแรงของตระกูลหลี่จะสูง หรือการเลี้ยงดูจะดีเพียงใด ชีวิตก็ยังคงติดอยู่ในมือของคนอื่น โรงรูปไปเยี่ยต่างหากจึงจะเป็นรากฐาน

ในชีวิตของนาง

บอกว่า 'ไม่ถือสา' เป็นการไว้หน้าอีกฝ่ายมากแล้ว ทว่าผู้คนด้านล่าง กลับพากันเปลี่ยนสามพยางค์นี้เป็น 'ไม่ยอมได้'

นี่เป็นเรื่องที่คนมากมายเท่าใดใฝ่ฝันอยากจะได้มา แต่หญิงสาวผู้นี้ กลับทิ้งขว้างราวกับสิ่งนี้เป็นรองเท่าเก่าๆ

ทุกคนเริ่มจะเข้าใจขึ้นมาบ้างแล้ว การที่นางเสนอข้อเรียกร้องสูง เช่นนั้น ใ้รู้ว่าหญิงสาวจะไม่ประมาทตนเอง แต่ที่นางกำลังทำก็เพื่อปฏิเสธ ตระกูลหลี่

ทุกเสียงพลันเงียบหายไปโนพริบตา ทุกคนมองดูความเป็นไปนั้น อย่างเงียบๆ

ฟูหลิงยืนตะลึงราวกับคนโง่ ไม่ต้องพูดว่าสูตรลับในมือหญิงสาวคนนี้เป็นสิ่งที่กูฉินควรจะได้มา แต่ตัวอาจารย์ไปคนนี่เองก็เป็นคนที่หลี่จวิน เอ่ยชื่อต้องการตัว ตอนนั้นนางถูกคำพูดไม่กี่ประโยคของตนเองทำให้ เสียเรื่อง ไม่ต้องพูดถึงเรื่องที่ไม่อาจบอกกล่าวกับหลี่จวินได้ เกรงว่า พอลด้อยหลังตอนนีไป นางก็จะถูกกูฉินถลกหนังเอาแล้ว!

สถานการณ์พลิกผันเช่นนี้ ฟูหลิงจึงหันมองกูฉินอย่างทำอะไรไม่ถูก ...นางอยากอยู่ที่โรงธูปไปเสียจริงด้วย แต่ข้าจะไม่ยอมให้นาง สมหวัง!

ที่สำคัญไปกว่านั้น หญิงสาวคนนี้มีสุดยอดตำราลับอยู่กับตัว จะปล่อยให้ตกไปอยู่ในมือคนอื่นได้อย่างไร มองหน้ามู่ห้วนซิวที่มี ท่าทางเรียบเฉยแล้ว กูฉินก็กัดฟันแน่น พุดในใจว่า ก็แค่กัมหนำรบัผิด เท่านั้น ยามนี้ข้ายังยอมแพ้ได้!

วันนี้แค่เพียงเสียดายหน้าเท่านั้น แต่ต้องมีสักวันที่ข้าจะทำให้เจ้า
มากุ๊กเข้าขอร้องข้า!

ลอบถอนหายใจเอือกหนึ่ง กูฉินก็ยื่นขึ้นมา ก่อนจะโบกมืออย่างแรง
ให้พู่หลังถอยออกไป

"อาชีวะไม่ผิด เพราะข้ารักคนมีฝีมือจนเลอะเลือนไป" พลังยัดตัว
ค้ำหน้าต่อทุกคน "ข้ากับศิษย์เข้าใจผิดกันเล็กน้อย ทำให้ทุกคนเห็นเรื่อง
น่าอายแล้ว" จากนั้นจึงหันไปทางมู่หวันฉิวอย่างเสียดาย "ในเมื่อสูตรลับ
ของอาชีวะไม่อาจยกให้ตระกูลหลี่ใช้ได้เพียงผู้เดียวได้ เช่นนั้นเรื่องที่ข้า
ตอบตกลงไปก่อนหน้าก็ถือเป็นโมฆะเช่นกัน อืม..." นางขมวดคิ้วอย่าง
ครุ่นคิด "อาชีวะเปลี่ยนเงื่อนไขเป็นอย่างอื่นเถอะ"

ผู้คนด้านล่างปรบมือกันดังกึกก้อง

...นี่คือกูฉินที่ยืดได้หดได้ เพื่อบรรลุเป้าหมายแล้วถึงกับสามารถ
ทำได้ทุกอย่าง

ได้ยื่นเสียดปรบมือราวจุดประทัดที่ข้างหู มู่หวันฉิวก็แอบถอนใจ
นางมีความมุ่งมั่นจะพาข้าไปเมืองต้าเยี่ยให้ได้จริงๆ

สถานการณ์บังคับคนจริงๆ เมื่อกูฉินยอมก้มหัวต่อหน้าทุกคนเช่นนี้
หากนางยังก่อความวุ่นวายต่อไป นั่นเท่ากับนางไร้เหตุผลแล้ว

ในเมื่อไม่อาจเปลี่ยนแปลงอะไรได้ เช่นนั้นยอมรับไปเลยก็แล้วกัน
ชีวิตท่ามกลางลมหนาวคมดาบในชาติก่อนยังผ่านมาได้ เวลาห้าปีแค่นี้
ย่อมผ่านไปเร็วเหมือนดีดนิ้ว

มู่หวันฉิวแอบให้กำลังใจตนเองในใจแล้วพูดด้วยท่าทีที่โอนอ่อน
"ถ้าปรมาจารย์กู๋รับรองได้ว่าสูตรลับของข้าจะใช้ได้กับโรงศพไปเยี่ย

เท่านั้น ค่าแรงในการไปอยู่ตระกูลหลีของข้าก็ให้ปรมาจารย์กูเป็นคนกำหนดก็แล้วกัน"

ใช้ได้กับโรงธูปไปเยี่ยเท่านั้น?

แล้วจะจ้างนางไปที่ตระกูลหลีเพื่ออะไร!

กูฉินกัดฟันแน่น พยายามไม่ทำให้ตนเองส่งเสียงไม่งามออกมาเมื่อสงบใจลงอย่างช้าๆ แล้วนางก็คิดใคร่ครวญอย่างละเอียด คำพูดของมู่หวันชีวพูดได้มีน้ำหนักยิ่งนัก ทำให้นางไม่อาจตอบกลับได้ในทันที

หากไม่ตกลงก็แสดงว่าคำพูดก่อนหน้าของตนเองหลอกลวง นางไม่ได้รับคนมีฝีมือแต่ตำร่อนอยากได้สูตรลับของผู้อื่น หากนี่เป็นการเจรจาส่วนตัวก็ว่าไปอย่าง แต่ที่นี่กลับอยู่ภายใต้สายตาคนมากมาย ถ้านางตกลงไปเช่นนี้ เกรงว่าทั่วแคว้นต้าโจวคงไม่มีเจ้าแก่คนใดยอมรับเงื่อนไขเป็นแน่ ทำเช่นนั้นมิเท่ากับเป็นการตีป้ายคำว่า 'โง่' ไว้บนหน้าผากตนเองอย่างเปิดเผยหรือ!

กูฉินเสียใจกับท่าทีเสแสร้งของตนเองเมื่อครูนี้อีก เดิมที่ยังคิดว่าอีกฝ่ายเป็นคณงานรับจ้างตัวเล็กๆ คงไม่มีความมุ่งมั่นอะไรมากมาย ทุกคนจะให้เห็นความยากจนสิ้นหนทางของนางกับความใจกว้างของตนเอง

แต่ใครจะรู้ว่าผู้ที่สูญเสียกองทหารไปกลับเป็นตนเอง!

"เหตุใดจะต้องให้โรงธูปไปเยี่ยใช้แต่เพียงผู้เดียวด้วยเล่า" ในใจยังนึกเสียใจไม่หยุด กูฉินพรั่ถามออกมา

"เอ่อ..."

มู่หวันชีวลั้งเลใจ โรงธูปไปเยี่ยเป็นของนาง ก็ต้องให้ที่นั่นใช้

แต่เพียงผู้เดียวอยู่แล้ว จะต้องให้ตระกูลหลี่ที่มีเงินทองมากมายมา
เปิดร้านเครื่องหอมอีกแห่ง แล้วให้สูตรเครื่องหอมของนางมาดันโรงรูป
ไปเยี่ยให้ล้มครืนไปอย่างนั้นหรือ!

แต่ว่าคำพูดนี้มีอาจพูดต่อหน้าทุกคนได้

ลิ่งเลใจครู่หนึ่ง มู่หวันซิวก็พูดว่า "พวกเราทำสัญญากันแล้ว"

ทำสัญญากันแล้ว?

คิดไม่ถึงว่าจะได้รับคำตอบเช่นนี้ กูจินตะลึงไป ก่อนจะก้มหน้าลง
สายตาดตกลงบนสัญญาของมู่หวันซิวพอดี นางเกิดความคิดขึ้นในใจ
นี่มีเท่ากับหนึ่งหญิงแต่งงานสองบ้านหรือ

เพียงพริบตา กูจินก็รู้สึกว่เลือดทั่วตัวเดือดพล่านขึ้นมา หัวใจ
เต้นโครมคราม นางต้องจับมุมโต๊ะไว้แน่นถึงจะไม่ทำให้ตนเองกระโดด
พรวดพราดขึ้นมา

"ที่แท้ก็เป็นอย่างนี้เอง..." กูจินเกิดความยินดีขึ้นในใจจนยากจะ
ควบคุมได้ "หรือไม่...เรื่องนี้เข้ากับตระกูลหลี่ปรึกษากันก่อนแล้วค่อย
กำหนดดีหรือไม่" น้ำเสียงที่พูดปรึกษาค่อนโยนอย่างมาก

"ได้..." มู่หวันซิวพยักหน้า

มุมปากขยับ กูจินเผยรอยยิ้มเย็นชาน่ากลัวออกมา

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160623181.html>